

V1:1

Reisebok för

Hollentären vid 10 skv.

G. W. Holm.

2 Korpratskolant.

1 Kasärnen Ystad.

N:o 11.

№ 1 1. Krigarvisa
I

En visa vill jag sjunga för eder än en gång
Den handlar om oss knektar uti vårt stora kung
Den handlar om de faror som för oss ställas kan
Kan träffa här så många kan träffa hvarje man

II

Vi reste från vår hemort med glädligt mod i häg
Att bättre dagar skäda vid skänsk dragoners tropp
Där blefvo vi uppställda med sabel i vår hand
Vi lofvade med trohet att tjäna kung och land

III

Vår värpning snart vi fingo och reste hem igen
Vi roade oss gladeligt den lilla tiden än
Men snart är vintern kommen med kall och storm
Och mängen vacker flicka fick falla tår på kind.

IV

Vi äro snart inkomna till lilla Uptad stad
Att börja exercera och dett gick ganska bra
Men när vi hade iöerat en vecka eller två
Då fick vi annat veta när pistkan börjas gå

Vi kik.

V

När vi i ridhus kommet och hästen pist skall ha
Men kan det träffa ryttaren så är det ganska bra
Och många man får sväva liksom fogelen i skyn
Man vet ej hvilken timma man byter arm och ben

VI

Men det är ej det ända som oss fördärva kan
Ty uti gymnastiken der gör det fort som fan
Att hvilket håll man blickar så ser det förligt ut
När vi i luften flyga liksom dynamit och kruk

VII

Så hör ni gossar alla som lyssna vill här till
Bed Gud att er bevara ifrån en kronans tjänst
Att sig till krigsman gifva och delu där sin lott
Att lyda krigsmanslagas dett är ju ej så godt

VIII

Så hör ni flickor alla som har en krogen vän
Sök honom att förpatta ifrån en kronans tjänst
Ty om ni blott fick veta vad vi får lida här
Då skulle ni ej önska er vän att vara här

IX

Har någon lust att veta hvem visan diktat har
Så har det fyra gossar som uppa sjukhus var

De två har blifvit skadade i ridhus af en häst sid. N:o 3.
 De två i gymnastiken när allting gick som bäst

X

Vårt namn vill vi ej nämna för det kan kosta mer
 än att man kan betala men vi i Utkad är
 Men när vi hem skall resa och vi skall rycka ut
 Då skall vi nog samtala från början och till slut.
 Slut.

Missa N:o 2.

Krigare visa.

Jag är en krigaryngling en tapper landsoldat
 Jag drack en flaska brännvin och slog med min kama
 Och därför nu jag bitter innom lås och som
 Fastän han börja gråta blef skulden min gudnät

2

Jag bitter innespärrad likt fogeln i en bur
 Min onat jag får af andra likt fogeln i en bur
 Jag tänker på min fläcka som väntar bref från mig
 Att jag är arresterad kan hon ej tänka sig

3.

Jag minns den ljufva tiden då jag i hemmet var
 En afton minns jag bäst kildt så ljuf så varm och klar

^{Nr. 5.}
 Jag tänkte där kom på stilla tuffa en bommar kväll
 Om kring min flickas luf jag lindade min arm

4.
 Vi sitta der så sitta uti en följisklund.
 Jag tror att hela världen jag glömda dem alla
 ett saktas sus bland träden som viskade visnans
 do blev flickans kinder varma hon jult uti min fj

5
 O Fredrik så hon sade du serer snart från mig
 der borsta fins vår flickor som kan behaga dig
 så glömmar du din flicka som förfat dig sin hand
 och den fufva jule den vi knöto vår kärleksband

Men när vi har exerat och vi skall resa hem
 Jag ilas till min flicka min lilla brogna vän
 Men icke långt däråftes blir hon min brogna
 Och jag får henne skåda i härlig böllopskrud
 Slut.

Wim. Nr. 3.

Arrestantens visa.

För tredje gången äter i mörk arräst jag är
 Och det är blott för syren som jag så dyrt betalar
 Den får jag nu undvara uti min fångenskap
 Men slipper jag ut bara jag den igen tar snart

2

N:o 6.

Hur härligt är att sitta uti ett muntert lag
 Att Punsch och Kognack dricka uti sitt vänskapslag
 Där man får fylla glaset och tömma dem igen
 Till slut uppi kataset få gå med flickan hem

3.

På kvällen blockan i serganten till mig kom du skall
 i aresten för du har varit dom du trotsat kopraton
 du har ej order lyddt du sitta skall i burea
 tills du lärt veta hut.

Sex dagar blef ju sträffet och det gjändes han
 och ensom får jag sitta jag ut ej komma kan 6
 dagar har en ämle fått tiden du är lång sen blir jag
 ju från detta tvång 5.

Nu slutar jag min vita jag kan ej skriva
 mer ty det blir mölet här inne så jag kan inte
 se jag säger mig att om man sanner fljer i n
 kos jag tänker på min flicka den jag ha vistats hos

Har någon hört att veta hvem visanden har gjorts så
 hafver det en gungling som tynt skänsk dragan
 hans namn står i visanden tyressa inte här det
 tyressa inte här det vill jag säga
 Slut.

Livv. N:o 7.

Pröken c tynes.

N:o 4.

1.

Pröken agnes var begäfvad med förtjusande behag, och hon önskar bli förlöfvad mer och mer för hvarje dag. Inte fans det någon tärna uppå hela denna bygd, hon önskade så gärna taga afsked af sin bygd.

Flicka lilla du är mogen så de engång hennes far, flicka lilla du skall rida uppå hästen siffurstod Lyda. papa i det fallet vill jag göra utan prut, jag vill genast gå till stallet och med kucken rida ut.

3.

Om den dagen tog hon dagligt utaf kucken ridlektion, det kändes så behagligt och det gaf så god mottion.

Ladelbommens fjufva gridning väckte stora retelsen, och vällstans fjufva gridning gick igenom mäg och ben.

4.

Och en häst man c tynes gifver den sjelf hon ryfsta ibland, den hon ofta hafte gifver uter sin egen vita hand.

cken smafon uti skumret då hon gick så ospuldfull i det mörka foderrummet ibland halnven föll omkull.

5.

No 8.

Agnas lät sig ej afskräckas tion teg som muren still,
fast två armmar tjocka under bjölen föra vill.

Hon teg fasten hon kände en förskräcklig stor maskin,
emot lilla gluggen spende liksom ville han där in.

Kusken sprattla sig i halmen try det var en skånok dragon,
och han sjöng uppå den psalmen jag ett fettag har begått.
En det fröken själf kamba da gud hjälper mig vare då,
det är allt försent att vända ropar hon hör bara på.

Inart kom den rätta tiden då han vet på hvem han är,
att bli kvitt den dumma äran som här så krossad är.
En glad i vällustans fader ropar Agnes nu så rätt,
kom ihåg att hädanafter ger jag hästen kvare kväll.

No 5. Fröken Agnes kärleks visa.

1.

Fröken Agnes uti dysten drömmar går,
uti nattens stillhet ingen ro hon får.
Hon spelar dansar så uti ingen sor,
att hjärtat blöder fasten muren ber

N:o 9

Tasten rummet fint och hon är sidenklädd,
 hennes sömn den flyr ifrån en stenruk bädd.
 Ut i natta krötar uppå bal och fest
 tackar tgnos måste vara med som gäst.
 3.

Hon suckar och en tår från kinden rann,
 hvarför blef jag icke fattig född som pan-
 ctt vara glad och fattig är en härlig lott.
 mot rik och fridlös bo på gyfne slott.
 4.

O grymma öden hvarför blef jag född,
 uti kvalful längtan blef min tid förödd.
 Hvarför blef jag till dessa salar förd,
 som endast vittnar blott om fländ och ovard.
 5.

Parsonen cyrustaf jag ej glömma kan,
 sex år har flutit sedan han försvann -
 G ett enda ^{ord} till apitel sjönända rad,
 kanske han hvilar i den kalla graf.
 6.

Enner har han stupat uti en smid så het,
 emot ro och armod hvernvet han vet.

No. 10.

eller har han glömt den lilla flickan som
 till hemligt möte honom ofta kom.
 Så hon satt i kvällens lysta eftermiddag
 då hennes fader kom in på hennes rum,
 och käre Cyres du din fader gläd och om några
 dagar dig i bruddräkt kläd.

greve Reinhold var här en dag på strand.
 hon antökt då om min dotters hand.
 Han är rik och mäktig titlad och förnam,
 och han kan bli en dig en värdig vän.

Hon svimmade för honom men fatter sedan mod,
 för vist är ni för mig en fader god,
 men förlåt att jag mig aldrig gifta vill
 och aldrig höra greve Reinhold till.

Bortskända barn: Utrojer fader i vred,
 skall du ej som andra följa tidens sed.
 det är ej försomt din präkens tid tar stut,
 det är din plikt att lyda utom präst.

I. N. 11.

Grefve Reinhold ej mitt hjärta vinna kan
 för penningar ej säger jag mint and.
 Ty genom gulddet icke byckan varm
 och osvårta gömmer under fländ och glans,
 12.

Det är din plikt att lyda kärkans röst
 men en annan vän har jag uti mitt bröst,
 befäl mig gärna jag i döden går
 för den vän jag älskat. sen min barndomsår
 13.

Så hon satt i klättens tysta aftonslund
 den strid hon stred endast hon det vet
 men innan föjlen väldet morgon stund
 hon kläd och färdig står på faders esser,
 14.

Hon stannade min fader mig förlät
 att hjärta ej binda kan min själ
 förlät den sorg jag nu vollar er
 förlät förlät vi skall ej träffas mer.
 15.

Jag reser nu till ett fjärran land
 där ett okänt öde står för min hand

I. N. 1/2.

jag reser nu dit Gustaf rest förut
känhända då min fräkens tid tar slut.
16.

Farväl mit herr min kära stolta borg
hvars minne endast är i mitt kval min sorg
farväl i salar och du gamla lind
jag hälsning sänder er med en himmelsk vind.
17.

Hon kastar sig i vattnet fisk och surd
upprå Gustaf tänkte hon i sista stund
hennes själ har flyktat uti hemmen upp
och ur vattnet drages hennes döda kropp
18.

W. N. 6. En nyng tingsvisa.
1.

Jag vill nu förtälja min lefnad så lång
den bejynte med ären då jag var kettung
min moder hon døde stor sorg jag fick
min fader var fallen för bränvin och dryg
2.

Men fader var fallen för svir och fädryck
ut allting i hemmet till bränvin det gick

J. N: 13.

men jag stackars gosse led hunger stor nöd
förgafves många afton jag bad om mitt bröd,

Consider jag fattar mitt tunga beslut
att jag såsom betlare skulle begifva mig ut
att jag skulle vandra min enskilda väg
och gå i de städer de kanna mig ej.

När länge jag vandrat kom till mig en man
han sade jag ser du är bättre mans. barn
han frågte mig efter namnet och hvor jag var ifrån
och jag stackars gosse förände där om.

Han sade jag ser du är duktig och snäll
och dig vill jag upptaga allt uti mitt gäll
han yrorde mig om jag kunde läsa men jag var
i skolan att gånga det hafver jag ej.

du blef jag präktlärar från toppen och till. Då
i skolan i bygden jag märkte på
en dotter han hade som också lär gicks
af henne många goda undervisning jag fick.

D. M. 14.

Och om med tiden konformerad jag blef
och sedan omsider jag min kärlek bestod
tills en gång hennes fader handetta fick se
han bannar och svärjer det skall aldrig så ske
8.

En morgon så bitid han uppstod mig
nu skall du dig skunda att påkläda dig
ty jag vill dig sända till en köpman med bref
och där skall du slanna tills du får besked.
9.

Den köpmannen var ju en hyggeliger man
han sade jag skall dig sända till ett främmande land
men om du vill vänta i dagarna tre
kanhända din käraste du åter får se.
10

Den tredje dagen kom hon och föll i min famn
hon kvisade med kärleken minne mitt namn
jag har hört du skall vara så långt bort från mig
jag önskar i ä ty äru på följa med dig
11

Ne aldrig i världen jag reser från dig
om fader och moder så säg till mig

Johna ~~Sten~~

B. J. 1/10
 Ty näg uti världen så fins där ett so
 för - älskade makar att lifva i ros.
 Edwin och Emma.

W. M. 7.

Torr i ungdomsåren hade jag en vän
 skön som själva våren men kvar är väl den
 Höstens kalla vindar bröta lifjan af
 lifjans gräda. stjätkar bades ned i graf.
 2.

En afton då vi sitta så förymsande
 tätt invid min sida satt min älskade
 ingen jordisk smarta tryckte så min håg
 Tätt invid min sida lilla vännen låg.
 3.

Edvins gåp där borta y min Edwin mer
 åt en annan Emma han sett hjärta gett.
 han som alltid smög sig i min väg förut
 gick jag intill byddan eller gick jag ut.
 4.

Edvin går där åter men kom y till mig
 edvin såg sin Emma men handlade sig
 han man ge sitt hjärta som man en gång gitt
 handst ges åt flera när det är blott ett.
 5.

S. No. 16.

Tyd jag hör hans stäm ma o den jäns så val
 fort han med den hängde en sig i min själ
 såg jag bak mitt fönster smög han tvärs kväl
 nu sin tuta stäm ma han mot ett annat gäll.

Edvin bryter blommor och han knöt den förr
 till en kran var morgon ny upprå min dörr
 den som nu där hänger kom dit längesen
 och beständigt faller visserna blad ur den.

O att jag i min enfald trodde honom så
 trodde när han nåckte mig sin hand där på
 att om än jag bröte bröt han gjändä
 o att jag i min enfald trodde honom så.

Skön som våren sijvra stog hans iertur ut
 men med dånas bortgång tog han afren slut
 kanske när han ser den svicka ut igen
 kommer han tillbaka till singlömde vän.

Men då skal jag vara jag vill ällskad bli
 ej blott i rosen tiden tyd de mot ett i

^{D. N. 17}
 Valt du g bli hos mig öfver vintern så
 så flyg bort med främlings försvinn med den
 st.

W. N. 8. Det binnande skypet.

Se ett skepp har lämnat hamnen
 och styr ut på båg an blå bliser vinden
 uti seglen och vårt skepp framman på
 öfver oceanens båg Kalifornien ju är
 målet för vår långa resa Guds viskole skördade
 2.

Så i önskingar man tänker medan skeppet kosa n
 styr mot det mål man önskar hinna inga
 svårighet man styr ty man tänker blott på lyckan och
 på framtid lysan lång därför är man guld till
 sinnes öfver vägen vilda gång
 3.

Bland dem som lyckan öker är en moder med
 sin son som till vester rikligt längtar och som resan
 slut är när, hennes man är allerede rest och rum
 berett förut nu kan önskas glad sin saka
 och sin kärre son dit
 4.

S. N: 18.

Bäst man tänker ingen fara blåses alarm är det seg
osianens vågor ryta vattnet fradgas på vår väg
kanotens hafver skeppet sönderskringet läckman
frågar så alla uppå däckets rusa och med fasa
hör man på

Skeppet brinner hjälp att släcka ropar yömen
springande se hur röken svart främtränger
nu eldsvingar flammmande allt förgäver
skeppet gunkar ned med rådringbåtarna se
hur alla ifrigt söpa att sin plats i dem få se
6.

Tu skall sitta båten lämna hamnen och styr ut på
däck modern som till västern skulle med sin
lille son så käck, fins ej plats i för dem i båten
endast en kan rundarfå skynda er kaptenen
sade följ en hvem som med skall gå.

Först syns modern trecksam vara men hon
snart beslutsam var sonen skall gå med i båten
jag på skeppet stannar kvar och sin son för sitta
jungen hon omfamnar kärleksfullt afskeds tåren
sinnigt flödar och så säger hon så siltigt
8.

N:o 14

Gå min son i räddningbåten jag skall gärna
 stanna kvar o' farväl glöm ej din mamma var
 nu alltid snäll min gonn säkra pappa att
 jag dör för dig. 9.

Sedan båten lämnat skeppet det i hafvets
 djup försvann sonen uti båten räddes moderns
 graf i djupet fans moderns kärlek rörs oss alla
 men den större kärleken f hafver Jesus oss bevisadt
 o' besinna det min vän.
 Slut.

N:o 9.

Kärleksvisa.

1.

J ogiffta tankar giv jag och vankar jag
 tänker på den jag skall ha på eyt hopp jag
 nu bestar antar det skall gå bra det skall gå bra.
 2.

Jag vet ett ställe långt in i skogen där jag vä
 gärna vill hälsa på där bor en flicka så söt
 och fager och hon har loftat mig söt hjerta ja.
 -13.

Där bor en flicka så söt och fager med vackra
 ögon och med lockigt hår och denna flicka
 till om jag tar jag det skall gå bra det skall gå bra.
 4.

J. N. 20.
 Jag vet ett ställe mellan Björk och lindar där blommor
 växer i tusental där som löfven spelar bland friska
 vindar och lärkan yddar och gäken gal.

Där skall jag timra mig upp en hydda och liksom
 myran till staken dra det skall bli remsat som
 heter duga det skall gå bra ja det skall gå bra.

Lant in i skogen en insjö ligger och där skall gunga
 en liten båt nu tåt om flickan jag sveper sekale
 och som på fisket vi följes åt.

Men nu om flickan med mig i båten hon ger mig
 kogen en vacker dag det gör att helvete med hela
 staden o jag blev gift starkare jag.

Stj. heller skuter jag mig för pannan ja ej af
 världens all afsked tar ej heller söker jag mig
 ni som annan det skall gå bra ja det skall gå bra.
 Slut.

N. N. N.

Jönansvisa

Men man kan vara en jöman en jöman

L. N: 21.

om man kan plöja halsen till sig kommer all digor i landt.
2.

Ja hör nu svenske flickor som äro gifta går till alldrig
någon sjöman som för sorgen drabbar en.
3.

Men värt af allt det var ju när barnen voro små
de röga håra mammor kvar är min pappa där.
4.

För sjöman vill jag lifva för sjöman vill jag dö
för sjöman vill jag ofra ett hjärtblad så rött.

Har någon lust att veta hvem visan diktadt har
så hafver det en sjömansänka med sina fem söner
barn.
Slut.

Krigarvisa.

W. N: 11.

En visa vill jag sjunga för eder kammerater
om någon har lust till att höra där upå swed
bönderna de säga om oss mittärer det sköten i
visan så håra här upå.
2.

Ja bönderna de säga att vi ej förtjåna de
skillingen som vi i skolan hafva utaf dem.

S. No 22.

de har en sådan smärta uti deras fjärta när de få se
en krigare gå hemma hos dem.
3.

Men om vi skulle blifva utkommerade ut
på slagfält ibland kulor och bland beten så
skola bönderna en annan visa sjunga om vi
stanna hemma och vi ge oss inte ut
4.

Får bonde blif du hemma det passar dig väl bättre
än att taga i befälning med kronans gevär det
passar dig väl bättre att du stannar hemma
och sköter om di syblorna som bonde dig tillhör.
5.

Jaha i skånsk dragoner och ven desartillerister
kom låtom oss följa vårt trogna befäl kanonerna
de dundra och bergen de braka och
kolorna de hvina hela landet omkring i
6.

Jag sluta nu min visa ty jag orkar ej sjunga ty
brödet det börjar bli trängt uppå mig men
finns det någon som stämman vil säga och skriva
några rader och låga stättill.
Slut.

kon. N: 23.

W. N: 14.

Skeppet Albertina.

Det bygges ett skepp uti norden Albertina så är
det skeppets namn Albertina lät så vara Albertina ingen fara
Albertina så är det skeppets namn.

2.

Och det skeppet det skall allerede lastas det skall
lastas med öl och brännvin det skall lastas lät så
vara det skall lastas ingen fara det skall lastas med öl och
brännvin.

3

Och det skeppet skall allerede ut och segla det skall
segla medan vinden den är god det skall segla lät så
vara det skall segla ingen fara det skall segla medan
vinden den är god.

4.

Ja min graf den är allerede grafvad den
är grafvad ibland böjorna de blå den är
grafvad lät så vara den är grafvad ingen
fara den är grafvad ibland böjorna de blå.

5.

Ja min grafsten den är allerede huggen den
den är huggen ibland bränningar och skar
den huggen lät så vara den är huggen ingen fara
den är huggen ibland bränningar och skar.

6.

S. N: 24.

Och min grafskrift den är allerede dan skrifven ja den är
skrifven med förgyllande latin den är skrifven lat.
så vara den är skrifven ingen fara ja den är
skrifven med förgyllande latin

Och min flicka hon står och gräter ja hon gräter
och hon faller många tår ja hon gräter lat sa
ja hon gräter ingen fara ja hon gräter och
hon faller många tår. 8

Och min fader han är allerede dan döder ja han är
döder och lagder upp på bår ja han är döder lat
så vara han är döder ingen fara ja han är
döder och lagder upp på bår. Slut

Idas Klagan.

W. N: 13. Idas Klaga

Maxbolupen bydda står vid beklas fot höga
granar skyddla den mot stormens hot eller
darinne sorgona minen lifvet stormen ses bräta
men på strandvi finne kors på Idas graf.

Stfred. skön som våren drog till prärru land
blek med rigna pären Ida grät på strand
Gä till skil la glöm gida hennes sista

1. Nij 24.
 Ljligt skall hon lida återkomsten no.
 3.

Stret slöt sin bård tvens gånger om saknad blif
 en vana ingen i Fred kom van att lida stäckers
 Tida gömde smärtan för sin jar kraft ällensam
 stida hennes hjärta var.
 44

Men från bleka kinden blomman seksin hos
 via af herrans vindar färd at söderns ros
 Tjrfutt mot det höga fjärfängt suskar hjärtats bon
 trofast batar föga falskhet blir dess ton.
 5.

Enda dottern smärta lär den gamles bröst.
 ömt hans faders hjärta skyndar att ge bröst
 Lög ej Tida till din sida jag din upid återför
 blott för dig att lida kvalfärd ut jag gör.
 6.

Tida gick till stranden likt en entig hamn
 ritade i sanden mängen ålsked namn
 Morgondimman middagstimmans suskade hon här
 månen bleka strissa finner henne här.
 7.

8
 Kynligt löf an svullar över hafets bryn

åskan knallar blixten delar skym spejre I. N. 26.
 förstares nödrop höres vraken slungas emål
 land och af väge föresmängen fridstjär land
 8.

Åff förfäran slagen Ida såg sin far nedan
 skymt för dagen gubbens öga var dödsminuten
 är förfluten döden nedan kallat mig
 Alfreds tro är bruten han har svikit dig.
 9.

Sen sin hand han lade i sin dotter hand
 ett farväl han sade gick till fidens land
 Dödens vingar mörka vingar med ett hemskt
 och smärtefullt ljud såmne angelbringar Idas gåt till gud
 slut

W. N. 14. Astronflickan.

En afton uti Stockholm spåserade jag
 där möte mig en flicka hon var vacker som
 en dag hennes ljusande ögon de yorile mig behag
 star jag såg den flickans korg var full af astron,
 2.

Ja astron ropade flickan med förtjusande min
 jag här bytt en kammar: it dig och min kamin

N:o 27. skall vi smaka ostron och så en flaska vin
 till gode att jag stumrade vid flickans ostron.
 3.

Om natten när jag somnade min plänt hon tog
 guldkuret och guldringen hon genom fönstret slog.
 men hon lämnar sjannat kvar efter sig an den
 till a flickans korgen som var full af ostron.
 4.

Om morgonen när jag vaknar min värd han
 bittar på han ville ha den byr an som han aldrig
 kunde få. men nu får jag själf med den korgen
 utgå uppå Stockholms gator och sälja ostron.
 5.

Ja jag har seglat vida världen omkring men nästan
 till den flickan har jag aldrig funnit till den som
 så kan bedraga en bederlig sjöman drog mig
 ut på Stockholms gator att sälja ostron.
 Slut.

N:o 28. Statististen Alfred och utbildade.
 1.

Fåret artonhundra ja det var nititre
 till kronans Fåret i Stockholm jag drog
 som ni fick se jag sjönd för väl at hemmet

D. N. 28.

och sad min lilla vän kanske du har en
annan förän vi ses igen. 2

Men frickvarn grät och sade nej, det skall aldrig
ske hur långt du än vill resa min allra käraste
de orden kom af hjärtat från hennes unga bröst
men stanna du hält hemma och skänk mitt hjärta tröst
3

Jag reste och så kom jag till Bergsjehufvudstad
jagglömde snart Arhilda och lefde fri och glad
två månader förginga så skref jag henne till
brevet stod de orden jag här ontata vill
4

Jag Arhilda skrifver jag för sista gång till
dig du så kärma ännu annan och vigt glöm man mig
jag mig en vän har valt mig för tiden blef så lång
där för farväl Arhilda farväl för sista gång
5

Arhilda fick snart brevet hon grät och skref alltså
är det din mening hur skal det mig lägi hur
kan du så mig föglömmen som tre mig snart här
nej det får aldrig hänta den so jag för biten var
6

S. 11. 11.

Men ty jag här nu där hemma en liten son så
 har för hans skull vill jag bedja till dig o-budd
 ossvar o skrif nu snart tillbaka och gif mitt
 hjärtans och kärmed vill jag ända mitt bref
 hopp och tra. 7.

Jag läste upp det brefvet för alla på kasern
 konstaplar artillerister som äro landets värn
 jag grus och skratt blott hörde själf var jag
 full af tårar jag gjode speaf brefvet arbeta och de
 son. 8.

Men en hamrat inföll då som vid min vida
 stod det brefvet har den sorgna vist skrifvet
 med sitt eget blod och du g en synst mot
 henne som trofast är mot dig då kom en
 tår i ögat på han men ej på mig. 9.

Jag satte mig att skrifva den samma kväll
 ett bref jag sände det till henne som hon
 mig settit har mit hårda hjerta bankade
 när jag skref dessa ord du får mig evigt
 glömma på denna världens jord. 10.

Få hände det sig en morgon förän revejen bjöd

då kom ett bref från hemmet arhilda din ar död
 och du bär största skulden att hon gick ur likväl här
 ja grufigt har du syndat mot efud och mot din vä
 11.

Det sägs när hon fick brefvet så fullt af hån
 då tog hon upp ur vaggan sin lille käre son
 smög skogsvägnen åt i nyjön och där förovan hon slakt
 det var den tolfte juli en vacker sommar natt -
 12.

Jag reste hem där fann jag vid trädets rot
 jag läste detta brefvet så fort jag tog det mot
 i alla sista raden hon skrifvit dessa ord
 för din skull dö jag som här mig glömt på jord.
 13.

ett brefvet talat enning det hade knappats jag
 dock säkte vi arhilda ja innan det blef ju sin dar
 då gick jag genom skogen en vid en klippig strand
 där flöt ett lik efud hjälpmig jag drog det upp i lund.
 14.

Nu hvilar hon i grafven med sonen på sin ar m
 det slumrar gifte i löden i vil sin moders rum
 men jag går genom världen min bekymrulliga gång
 och här med vill jag sluta min sorgediga sång.

L. N: 31. W. N: 11. Rallarevisa.

En rallare en rallare från Thöfde stad han kom
han frä till en fliska skön Elin. hette son
hennes tankar var frimodiga hennes hjärta stad ibland
allt för den raske rallaren på södra Sveriges strand.
Den rallaren den rallaren från fingret tar sin ring
Tag den skön Elin till dess du blifver min
mitt hjärta vill jag gifva dig jag vill gifva dig min
hand om du vill med mig kryta det gifva kärleks band.
3.

Tro aldrig att jag knyter något kärleks band med dig
för du är blott en rallare men jag en fliska för
nå bort med sådana tankar nå bort med sånt begär
Tro aldrig att jag håller någon rallare så kär.
4.

Den rallaren den rallaren han reste bort in nor
han reste långt i frärrar bort från sin utvalda ros
han tänker på sin Elin som en gång svarat nå
när som han bad om hennes hjärta upp på en kärleks väg.
5.

Tro är de var förgångna förgångna rundt omkring
då faller skön Elin i jobergs sjukdom in
hennes sjukdom den var blandad med kärlek

och stor sorg för det hon en gång gifvet en rallare sin högt
6. J. N. S. L.

Elin hon blef dödder och lagder uppå bår af gossar
blef hon buren till grafvens kalla vördja uti
denra boning ja uti denna graf där hvilat
skön Elin den förr jag älskat har.
7.

Men hör nu flickor alla ett ord jag säga vill tag
emot de gossars anbud när det er bjüdes till
hät alldrig särlart bögmöd. i edra hjärtan bo
i grafvens kallaboning där finner allting ro.
W. N. S. L. Rallarevisa.

Will ni kamrater höra mitt lefrads flydda dar
må ni ej sängen störa men ni äga höra upp
Fast ej mitt lif har varit på blommor och på
blad har likväl tiden gånget och jag med den var glad.
2.

Jag föddes i den stugan som står vid skogens rand
där höga furar buga för vindens starka arm
där al och bjök stå länge vid bäcken gröna rand
där vackra foglar sjunga vid isgjön klara stränder.
3.

D. N:o 33.
 Har randades min lefnad och nöjd och säll var jag
 om en ungdomstid med gammal så snabbt som vinden på
 följande fulla tider de syntes mot mig se.
 4.

Och ut i vida världen ifrån min far och mor
 åt vester styrdes färden och det mot Norge bar
 där pröfvade jag arbete af allehanda slag men
 huru än jag pröfvade kom inte till behag.
 5.

Ibland de norske fjällen fick jag snö utkomot
 se och ur de norske fjällen där hamrade vi sten
 till vägar och till broar med mejöl och med spritt
 och både borrh och slägga hanterade jag lätt.
 6.

I Bergens chakt jag knogde med kärnan syns jagga
 och att jag inte fröchtade det kan ni väl förstå
 ty rullarn lif är härligt om också tunkt i bland
 men han har likväl vänner utaf den glada sort.
 7.

Men så en dag jag hörde ifrån mitt fosterland
 att de uttackning gjorde till ett föreningsband
 emellan Udde valla och upp till Flärgidal.
 Och hem jag styrde färden därom var inte tal.
 8.

S. N: 34

Till många vackra flickor på lördagskvällen jag
genast styrde stegen till ton för mödars dag hur
roligt är att stumra på lilla flickans arm
Och ha till hufvudkudd och vila på hennes arm.

2

De flickor i dalaland ett ömt farväl jag tog
och ned till södra Berg så glad i häj jag drog
att möta nya farer och äfven nöjen många
Ibland de fria skaror som aldrig känner träng.

10.

Min flicka heter Tila hon röder är omkind
med ung melodisk stämma som sus sommarvind
med körsbärstjappar röda gj spar uppå sin must
Och därför nya skördar jag hemtade med lust.

11

Men sommaren gick till ändå min glädje
flög sin kos jag måste afsked taga af min utvalda
ros jag räppte henne handen och gjöd ett ömt farväl
men snart det var att gjfäs för oss som var en själ.

12.

Fån värma mo till markaryd den nya banan
går igenom berg och dalar igenom Skog och snår
men rallaron gj fruktar för dessa hinder mörk

N:o 13.
 Ty häskty jag bergen tucktar med munter het och sång.
 13.

Men du min lefnadsängel som styr mitt lefnads
 lopp om du mig ej förläter så för låter jag mig
 själf ty i min barnsdoms yraden tanken kom
 till sist att låta mig omvärfva och blifva en hästgardist.
 14

Jag bländ i kronans kläder och vandrar hvarje dag
 att det ej någon gläder ni vet så väl som jag
 jag längtar ifrån gar det för hvarje dag som går
 men kvar jag måste stanna en månad och två år.
 15.

Nu slutar jag min visa om mina flydda dagar
 och slut för denna gången men när jag en gång har
 fent ut vid gathisoren en bättre sång ni får
 och gladare bli tosen jag hörs ni för står
 16.

Har någon lust att veta hvem denna visa gjort
 så hafver det en yngling som tjänt skänks dragon
 hans namn ja det var Jön från södra Invaland som
 i Ny stad har han tjänat i trene långa år.
 Slut.

W. N: 18. Ballarvisa

S. N: 36.

Längs stranden af älfven den stora o' säg
en arbetkara där bygger en väg bland
djupa städalar bland ängar och skog. I är
finna vi arbete nog. 2.

I schackten vi skyldra med gräde och spill
likt forntida krigsmän som kriget har sett
men här är det ändring vi skyldra för bröd
till arbete lif eller död. 3.

Men hvad man förtjänar kryp träcker till mat
för tulden har Drivskön till satt i vårt fat
man måtte väl sänga att gälla nöd till
arbete lif eller död. 4.

Himman i solken i frost och i regn från
vallaren kinder syns pärlor i mängd
som jagga hvass ändrad i st wi flundre vinel
hårt blecknar hans granna och kind. 5.

Men viste i herrar och värdt män hvad
vallaren lider ni vilf lars wän me

Skt: 37

och natur har väl så tan besatt att plåga oss dagar och natt.

På skivillande bötter ni lägger er ner all nyfä af
penningar som regner till er men sofvon i lugna jag
vill er se jag blott ätt er domhel kan te.

Men rallarens väng är gjunguk och len för han kan
få sofvon på ryggen och på benen har blott några halmbiter
att lägga sig på och sofvon tills natten förgår.

När mat är en brödbit så smutsig af krut
och därtill en köttbit vi få utan prat ty vi ha
gjungurur som duka så nätt hvar gång vi skall
äta oss mätt.

Vårt bord vi få duka blott kärren och sten
och setta som turkar med korslagda ben
Champanje vi hämta ur kallarens spång
ty vi få y lefva för bing.

Men likväl kan rallaren finna en bröst när
hvila han får vid sin kärastes bröst
då glömmet han kampen för dugliga bröd
då glömmet han sorg och nöd.

11.

J. N. 38.
 Då är han så inwertigt gläder och nojd han
 klappar sin flicka med gläde och fröjd med
 strålände ögon han blickar och ler och önskar
 att kyssa få fler.
 12.

De äro de sällaste stunder man har som man
 uti ungdomens dagar gjör att man hos
 flickan får njuta af kärlekens sötta kunn fört
 kan givväxa ett skott.
 13.

Då ger man på båten den sköna så kuld
 man reser från henne för rolighets skull
 adjo kulla tärna det lycklig och glad
 haf tack för di stunder vi haft.
 14.

Bland växlande öden en vallare förs långt
 bort uti världen att fulla sin börs ibland
 gynnur lyckan att man får den fullt
 af glimmande silfver och guld.
 15.

Och viljen ni veta hvem blicktarew är
 så är jag från värmland det kaller jag här
 och målare har jag till yrket fått lärt
 fast vallare blif mig för kärt.
 16.

J. N:o 96
 Ditt namn är ju kienning men tycker ni att
 jag ej det uti visan nu borde sätta så säg bort
 den värden och sätt ditt en ann och jwärfva
 om dicketa ni kan. Slut.

W. N:o 14.

Tmektavisa.

1.

Förnärliga tider i Sverige det är arbetaren
 stäm och krögaren svär och flickan hon suckar
 och säger till gud hon önskar den dagen då
 hon skall stå levd. 2.

Krögaren står där i dörren så bred han
 skålar för människor så vi som om var
 han bjuder oss in ja han skrattar så godt
 när det larm den sista ur fickan han fått -

3.

Så blir man mig när jag tar slut då
 heter det larm min själ skall du ut en park
 utah. utan till spindel man far och hastigt
 som tanken på gå tar man står -

4

Men dagen därefter är arbetsdag så ropas
 och skrikes mungul sådant sag. hufvudet

kan man bondängen här men hvem fan
kan spraka för kommande där
5.

Hör du din byn mel var inte så lut gå på
edra bymlar och tryst med ert prat låt
skyfflarna gå så få vi sofva i natt så
ropar den basen liksom en besatt.
6.

Ja ett vill jag säga och det är försent att ingen
i western sin frihet där fann men negern den
svarte man friheten gaf den svarte blef fri
men den vite blef slaf.
7.

Ett annat vill jag säga om flickorna små
de kannan i past gjen fästman få de
suska och klaga men en kvar för sig att ingen
vill komma och börje kurtis.
8.

Ja flickor det fins här i tusendel ut ga ser
lena i Tempel hvar söndag på bil i stad
och på gjen i parti och dans ja vet ej ett
ställe där flickor ej finns.
9.

1. 11. 41.

Ja flickorna svärma som surrande bi
 tryppande med näsan högt upp emot skyn som
 tiffet de äro så nitta gudnas det kan ej om
 talas det måste förstås. 10.

På vasintons gator där ser man ibland de
 småländske dammer sig svinga ibland gå
 klädda i siden med nedkammat hår har
 guldnur och kedja och basiga skor -

11.

Så kommer en ängel som suskar så söt
 hon rest ifrån Skåne från bräskor och gröt
 ja flickan är vacker och treflig och stor
 men hon triff bäst på landet bland kalvar och kor.

12.

En annan där kommer med fjäretigt behag
 har löpar och tänder utaf samma slag så
 kall i kardräjsen så stucken så fin ja
 min gäl en sån härlig föjusande min.

13.

Idjö" kära yngling jag önskar dig nu
 o flicka så fager en blomstrande mö
 som lindrar din smärta som lindrar din sorg

somger dig sitt hjärta men kanske en borg

S. N: 42.

W. N: 20.

1. Sta. b. Lejonbruders.

I Skinnansor knutträgt de hvit som en snö.
 Står sjurtångjarens dotter en blomstrande snö.
 Hon bringas ut ricka en främling sin hand.
 I morgon går jorden till främmande hand.

2. Sta. b.

I jästerna sandas men tid är det in.
 För Selma ut träffa sin kroppaste vän.
 Om sorgens horn gånger till lejonets tur
 Att säga farväl af sin älskade sjuar.

3. Sta. b.

Hon säger sig sedan var hon varit van.
 Om lindor sin arm om oss böljande man.
 Om Skogarnes Korung sin vildhet har glömt.
 Men Selma hon söker om viltet de vint.

4. Sta. b.

Vi måste nu skiljas min knutträgt du ser.
 Hög tur för oss vänkyr ti räkna gj mer.
 Hög bringas ut ricka en främling min hand.
 I morgon går jorden till främmande hand.

5. te. v. S. N. 43.

Än barnsomens dagar jag minnes ännu.
 Du än jag var liten och liten var du.
 Du flöt och jag i sjöarna vid lekstämans fot.
 Du för hennes smekningar tåga smot
 o. t. v.

Du blinkar på grynigt du mig säkert förstår.
 När lungen käre du men jag förklarar en tår.
 När lungen hör min budjuren från kallar igen.
 Därvid du för alltid min trofastaste vän.
 o. t. v.

En kysar nu. två esked hon lyssnat gas.
 Men vid gallerit lyssnat budjuren och ses.
 Med ens är dess taktmod som arilodet förbi.
 Där reser sig hastigt i vridet raseri.
 o. t. v.

Den vådiga branssen nu klyftande för.
 Och står sövbleck nu salma för min påminning hon har.
 Än ropa och skriska var påfångt bestut.
 För dörrar står djuret hon kommer i ut.
 o. t. v.

Från bit med en trisa nu påminningen skraka.
 Du skou skou smot ända den blodiga lek.

En överskyddad härskar karmkärige Gud. S. N: 44
 I Stoken stå ljornu jämningens Gud
 W. N: 1.

Om svan vil ruskil ven älskades bod.
 Där ligger sig med mid nedlagu mod.
 Vid blakenade hnu ven väntar på tröst.
 De sänves ven kusan som krossar oss bröt.

Stutskrifven utg. Otto H. Hjernström. Wolsunär
 För N: 27. vid 10. Mär. af Fred. VI. Ystad.
 W. N: 41. Härtig och Skön.

1. St. b.

Härtig och Skön är en krigeres bod.
 Blot för sin kung och sin lund sken han frida.
 Färdmestande oss stäl biten god.
 Sjarn har vi fåt.

Rasket vi gå.

Följa vi må.

Tunan den bli med gula korsu eggna.
 Färdmestande det är vi alla.
 Sjarnen stå eller falla

2. St. b.

Hon voro bryes vid Brankbergs Torg.
 Där voro vi alla till korum uppställda.

S. N. 42

Gardarnaas hvar de råbenas där
 Gles unors gevar.

Kastet vi gå.

Påja vi må.

Tann den bli med mid gull kostu uppå
 Förmeständri stä ära vi alla byrander stö eller falla.
 Skutrigens utåg. Otto J. Hjernström.

N. 22.

Skänkand kunnighet!

1ste. b.

Mid om klara sand og en blomning skind
 Sjong en fjök en gång sina glada rind
 På jag hörd de i hans gem värpa
 Och så sjong han en gång så.

2de. b.

Ong vi, jag vi, många kunnighet
 Mången flicka grå under minna gemmar
 Mången gosse sig där så varm i hjög.
 I om klara vikens väg.

3de. b.

Klara minna sken, på min gamla gem
 Och så kom där en, som skar sin namn i barken.
 Men vi var blott så, om hon togte kytt så.

Du har ingen, ingen sön.

J. N: 4 B.

4. v. 1.

Om min hvita skinn, som hett avvarasans.
Om så smig vi fram, hvad se båda skrifte.
Om se märkte nog, hvad som står i skog.
Om him såg därpa, och loy.

5. v. 1.

Satan kunde så, att se han två.
Toga miste så, om se kysste tröst.
Lina vän hur lå, kände inte vi.
Du har ingen, ingen sön.

6. v. 1.

Men så far vi skinn, över löj om genn,
Om vi sus där hven, över löj om toppar.
Om en stjernas tar, föll i vindens spår.
När på jordens korta vår.

Thurskvinn utaf Otto J. Sjernström.

W. N: 23.

Thurskvinn.

1. v. 1. När solen sänker sina strålar.

∴ Då med ömhet tänker jag på dig ∴

När minnen sig i blans sig målar.
Då är min tanken jemnt hos dig.

2. 11. 1841.

Jag kan ej skiljas från sin sida.
:: Min hjerta svärar emot mig ::

Ah annan smärta kan jag lida.
Min översigelse sig löse kan jag ej.
St. 6.

Men skulle någon mig förhindra
:: Att jag ej kan få se dig ::

Da' tror jag vist är du kan hindra.
Den sorgen som du ångslas mig
St. 6.

Nu reser jag till fjärran land.
:: Sjöfarväl min lilla vän ::

Plåt mig ej om falske banden.
När du om trogen får igen.
St. 6.

När höri mig ej mer besöker.
:: Da' stä' för mig en plaga är ::

Da' vill jag stäva minna dagar.

O Gud du är hvar jag bär.

S. N: 78.

Stutteryorn Uta J. Fernström.

W. N: 24.

Kärleksvisa.

W. b. Kom friska liva sän sig vid min sida.

Hör hvar jag sig säga nu.

Låt aldrig min hjärta bort från mig skijas.

Alrig sig min hjärta skijas från dig mig.

L. o. c. b.

Giv jag åt lunden, lundens yorn geina.

Blad oss blommar bygd sig.

Haz älskling blad oss blommar så sköna.

Du vil jag stå, på ryggen för dig.

L. o. c. b.

Du är fattig jag är rik.

Men du gör väl ingenting.

Blot man får så kärmen jag älskar.

Då så kallar man rikedom mig.

L. o. c. b.

O du namn du kallar jag istället.

J du kalla effekten.

O ja du namnet glömmet jag aldrig.

Varan jag lägges i graven hos dig.

Fröken

Thora Svensson

Lvanatorp

Åkarp.

S. N° 79. S. Fe. b.

Här är barmen, barmen oss höga.
 Hjärtat mitt och kaper oss på.
 Där kaper jag någon gång mot sig kuller.
 Glöm minne för min glöm aldrig mig.

C. Fe. b.

Nu så är jag på hjärtans gläder
 För nu så har jag funnit ro.
 Nu har jag funnit barmen på engas.
 Som uppå barmen har stått.

7. Fe. b.

Men är det så af Gud förordat.
 Att jag aldrig sig kan få.
 På så gifva sig om någon framskridet.
 De vi får träffas i himlen om bli.

8. Fe. b.

Ja nu så är jag på minn förord.
 Under armarna med min vän.
 O så har tack för de glada stunder.
 Sam jag förtröligt vid sin sida har haft.

Skulkingens utaf.
 O. J. Hjertström.

W. N: 23. 1811. Hjalmar och Ingeborg. S. N: 23.

När som stors jor' neder öfver skotskammars skär.
 Sitt och kutor och sköna Ingeborg.
 G' från hafvet hon väntade kung Hjalmar sin vän.
 Hennes hjärta var ögnade af sorg.

Lora. b.

Var välkommen, var välkommen och stormandes vind.
 För ut långsamman skippat uti hamn.
 Kanst du kan utas redan öfver när du lägde tårpan.
 Eller sig du kan koda uti rann.

Lora. b.

Var välkommen, var välkommen och stormandes vind.
 För ut långsamman skippat uti hamn.
 Minn om ditt när du hörde vid hjältarnas kind.
 Was om hjärta om varmt med kull.

Lora. b.

Men så kom där en stormvind liksom för hennes syn.
 Liket om påsten som vingar sig från skyn.
 G' om vimpeln om sig hon var om var väl i förgod.
 För kung Hjalmar lag' öfver sävern bord.

Lora. b.

Om hon ögnade arder och hon fann med sin jord.
 G' uti gjerde hennes hjärta om sin sorg.

I N:o 31. Men nu hviler den store Tapperste Krigsmand i Nord
Hos sine huse og skone Togeberg.

G. F. b.

Uppå Hjelmens prag var is vist en minnesvad
Larsens Togeberg har paa en mangen tid.
Men nu græder hun y mere for mig Hjemme sin vane.
For nu hviler hun hos Gud i himmelens.

Skutskibens utaf O. H. Skjæmstrøms.

W. N. G. b.

I H. b. Axel og Hilba.

Tis vanden højt og fæstet ild.

Om om naturen ild er i sin ro.

Alle nu i sømmeres skot må hvile.

Men på Skanov er der gangar hvile.

L. S. b.

Du er Axel han om med sin flid.

Skypet ligger klart om skue ild.

Af skibskyggen er han kunne fjerne.

Derfor mieldes er vid havens vand.

J. b.

Da signal fra skypet roer fjern.

Axel fannat har sin unge brud.

Fort sin båt han om fra luvet skud.

Nu fjerne om huld berkar sig Gud.

4or. b.

S. N. 54.

Tiön illa om på löst ringar
 Tyra minader följande var.
 Ingen var som brukade kunde göra.
 Om på Helmas kinder rosen blomma.

5te. b.

Hemma gå omkring i tusen tankar
 I minnans höje på faste illa.
 Om om naturen ser man henne vandra.
 För en tala med de böjor bli.

6te. b.

O, du grymma, gynnare stolta böja.
 Lij mig om du rövar har min vän.
 Har du det så vill jag honom följa.
 Böja, böja gj mig svar igen.

7or. b.

Wänne stiger som en kaffe sjunder.
 Skippa stranden vi har gått i kross.
 Ingen var som såvning kunde göra. Därför fick han en förtäring göra.

8or. b.

Som förtäring lina hemma sjunker
 Med till bottnen i det kalla hav.
 Axel, Axel höi man henne ropa. Axel väntar för sin källa gref.
 Skrivaren af C. J. Sparström.

I. N:o 53. W. N:o 27. Kärlekens sömnas.

I. Sta. b. Fram öfver märkta väg.

Langar min lilla båt
Fasad af vindens sömnas far.

Öfver bekännande spegelklar.
Kärlekens sperna ler.

Hudrikt vinst mig mer
Afskating v. hö, höi öfver minn röst

Hon hvar sig till minn bröst.

Lo. b.

Dei var en lycklig tid.

Jag ägde kärlekens fied.

Men hvaran var så kort så kort.

Du sköna kvinna vinnare båt.

Den stes höst stänglas kvar.

En omästan kärlek det var.

Dei sista som giva, jag ända fick.

En tärnad kärlekens blisk.

Toji. b.

Hoppet stannas i

Jag kan ej glömma dig.

Som en glömma för mig

Som jemi för ständigt framför mig det.

Gods älskade barns barn.

S. N. 14.

Famma bringa hvarandra häls.
Försvinn om förlösa om kärlek så om.
Som låg i min ungdomsdagen.

Skutningen utaf.
Ott. J. Fernström.

Bonopermission.

W. N. 28.

Lof. 6.

Om afton jag stod utaf för barnen.

Med kappan på axeln om minna på minnen.

Om aftoniganden hört sin sista ton.

Ja så var det slut med min permission.

Lof. 3.

Men afton var härlig jag tröja pundera.

Om intet jag kunde på finit litet mera.

Da' fick jag en tanka från Gudens tron.

Jag kunde så väl ta mig bonopermission.

Lof. 1.

Reslutet om handling jag genast följde.

Om till sin omkring mig min kapp jag srypte.

Jag kände mig lyftad sin väntes jag ryggem direkt åt kassen.

Om glädde så jag tagit bonopermission.

D. N. 55. Cor. b. På gatan jag började nu att promenera.

De möter jag min första bekantade man.

Jag känner mig lyftad till himmelens tron.

För att jag i mitt läge bönpermissioner.

5. Fe. b.

Min en berra ibland buskar så gröna.

De möter för i hjärtan i kölden den sköna.

Jag lever minna med förvånad för.

Att måste man åter ta bönpermissioner.

6. Fe. b.

Men tiden den lovs om timmerna går.

Nu måste vi skiljas och hemmet jag går.

Men posten kan strucka åt min värde gårdar.

Att skiljes ingen in som har bönpermissioner.

7. Cor. b.

Men insläppta bli jag men låg länge tåker.

Om längre funderade på tåken riktigt på tåken.

Om strappit de fick jag förtäras beson.

För att jag om mitt läge bönpermissioner.

8. Cor. b.

Ja strappit de fick jag ut om ni känner.

Men om ni god folk jag lyvar godvänner.

Om fiskkor där kommer en hel million.

Jag aldrig på mitt läge bönpermissioner.

Slut

W. N:o 29. Pövers Teyners afskessång.

L. N:o 16.

1. Sta. b.

Här har min barnoms tid förflutit.
 Här har jag sömt min barnoms tid.
 Was lik en ros bland tillas buter.
 Din bild står framför mig så söt.
 Jag höit i husen dina sånger
 Jag höit hur tårarna slog sin dunn.
 Och ibland speglar tusen gånger
 Med dragen som följusit mig.

2. Sta. b.

Man talar här man skan oss skilja.
 Men talar snart ha sin gång.
 Was int' sådd' ou blomma lida.
 Jag vil' hvar koppeln gånst är vänd.
 Tro jag att de förlä' ut hjärta
 Som du en gång mig förlod.
 Hvar finns väl glädje utan svärta.
 Hvar finns väl kärlek utan mod.

3. Sta. b.

Låt oss solen bli på kalla.
 Min glöd är ej med den förti.
 Låt oss stjärnorna från fästa falla.

1. N: 57 Jag vill dig ännu trogen bli.
 Sitt du i sörens sök och i Morans.
 Den skänst af ana jag.
 Men aldrig finner du på jorden.
 Du var som älskar dig som jag.
 4 de. 3.

Farväl om om jag finge.
 Allt kvar till ditt hjärta stå.
 Med hörsen himmelst fjärr jag finge.
 Invid din kista sitta stå.
 Jag skam ingen tro byrå.
 Allt kvar till ditt minne stå.
 Jag söker ingen annan ära.
 In äran är din kärlek få.
 Skutskrifven utaf.
 Otto Johansson Sjöransman.
 W. N: 30. Albert Wiklund förtäring.
 1 de. 6.

Wisbyhavet från Göteborg vi afskad af oss far.
 Med skeppet Albert Wiklund vi vara sexton man.
 Vi vara alla glada vi hade ett friskt mod.
 Vi tyfvar oss ankas allt upp i Östbozjo jord.

2026. b.

S. N:o 58.

Vi hissa våra segel och vinden var tyfäst.

Men när vi kom till Wangö ändra vinden sig snart.

Sen iler vi på böjorna med last och oylig fart.

Men när vi kom till Skagen vår lämnade vi vår last.

3026. b.

Men stormen som tilltager med tjocka moln och snö.

Vi draps längs Norrka Rusten och många fåt sin död.

Den risen blev ej lycklig den risen blev ej lång.

För många unga sjömän blev borta på en gång.

4026. b.

Den gudsorste Janssi och namn Khorvan tre.

Förliste Albert Melander och skulle ju så ske.

För ibland bröt och hånningar kom vi i klara i land.

Vi tänkte att bli borta hvarnäst man.

5026. b.

Sex utaf dem fick hvida i böjorna och blå.

Och många som som söjor och kan ni se förste.

Kepten har fått se och unga Janssens död.

64 som han hade med sig och han fick samma död.

6026. b.

De tre se hade fiskor som som så nära var.

De andra tre se söjor ej yttre far och mer.

S. N: 30. O. Tänk hvad sorg och jänmer du blifver för oss oss.
 När du ej mer får skåda den vän som du har kär.

För. b.

Om man visat ditt namn uppenbar
 Som uppå några plankor thy rötter uppå land.
 Nu vil jag tacka Herren du har mig frött från nöd.
 Och annan gång kan hända du följam till mig vid.

Skriveren utaf O. H. Hjornström
 Fångens Klaffar.

W. N: 31.

18te. 4

Skall jag nu sitta inom den östliges mur.
 Med mitt öfversta hjerta i hand.
 Som en fågel i bur likt du oshyggligt djur.
 Inom skyltar torrar du hand.

2. 18te. b.

O hvad kär o sorg inom östliges borg.
 Och den långsamme skrivande sorg.
 Jag tror finnes den sorg du jag för fram om sorg
 Kan på njuta af kärlekens sorg.

3. 18te. b.

O min älskade vän o jag prigas dig in.
 Hvor du säga kärlekens bör.
 O min älskade vän jag vil eller dit in.

För att sedan få hvila i ro.

S. N: 60.

4 de. b.

He nu kan jag ej mer genomgållerna se.
 Men en skymt uty himlen som blå.
 Och en stjerne som ter blixtar vänligt hit och där.
 Med sin glans genom rökens net.

5 de. b.

Min cunen så långt är tiden så lång.
 För den Hennesdotter gunglingens häg.
 I sin fru var stilig & sad följt många gång.
 Då den hvar. Närren jag sig.

6 de. b.

I sin fru jag så många sig många min.
 Jag var lycklig vid sidan af dig.
 Men så kom vår in dag så den pånge jag var.
 Och så skilde se dig igen mig.

7 de. b.

Min Norrköpings stad var jag lycklig och glad.
 Fast jag själv var en Hennesdotter vad.
 Men vi triffas igen nu och jag lite min.
 Då vi vidigt skan har minnen.
 Skänkningen utaf.
 O. J. Sjörnström.

I. N:o 61. W. N:o 39. Högare tids.

1 Ste. b.

Sunt kommer den store den hellige søgen.
 Da' vi skole lämne den gothlandske Rust.

Da' resa vi åter til Skåne igen.
 For så vi få' træffe vår ættkæde sin.

2 Ste. b.

Om så vi høie kanonerne som tundra.
 Rakkerne uopkastedes komer de som vorkvæn.

Om langt mer från Skåne så budskap vi kom.
 At Sverige liksom Norge har mistet sin kung.
 3 Ste. b.

Om klavornas klagen från kyrkornas huder.
 De tida oss alle at kung Carl kan ar sø.

Om stjernens flager de rejser så højt.
 Men se Hø smit til kappin med Jorden med tryk.

4 Ste. b.

Vest gude fættren vår klæde fra.
 Den vinker oss vigen til klæpsten fra.

Den vinker kom gossar. Kom følger med mig.
 Hø visa vi er vigen på den dagende stig.

5 Ste. b.

Åk her ni dragere og Skånske huser.

Kom läm oss följa vårt trogne byälle. S. N: 62.

Blund sto oss blund Kentiskt på vunderarna fram.

Vi sejer oss så för vårt förmyndand.

6te. b.

Se ligger vi an kull i börsippem mör.

Vi siktar oss trjgar kvotstämornas bröst.

En token sig sänker blund skygarna ned.

Liksom hon ossa jagarveta vill se.

Therkrigens utaf Ophjarnstörne

W. N: 63.

Den Borgnas Plagan.

1ste d.

Kom bliska in på en Regokopert.

Där står en graf om en minnesvård.

En invid grafen en friska stas.

En blomsterkrans prydder hennes sid.

2de. b.

Hon ser på grafen med tårar blisk.

En sakt utaf hennes hjerta giss.

Hon ser mitt grafen hon signar ut.

En lyfte böjer upp till Gud hon ber.

3de. b.

Hon ser på stjernans milda glans.

På grafen ligger hon samma kran.

D. N° 63. Den brans jag turit uti mite kär.
 Tills minnes från minna barnomsår.

4de. b.

Du lilla pojke som sjöng så vilt
 Om mina systrar du kallar glömt
 Du mig ej längre skall gråta mer se.
 Men kalla kom till min käraste.

5te. b.

Du värdsvärd som minn sällskaps är
 Du vil nog koma som jag kallar kär.
 Du finns så många å vilja se.
 Men förtä kändes är ju bäst ända.

6te. b.

Apsot, Apsot, du giva från mig.
 Jax lå mig nu få följa dig.
 Ty du är vännen, som Gud mig gaf.
 Nu kallas han i den kalla graf.

7de. b.

Hon ser till himlen hon säger nu.
 Om fästans hörd ej gråta mer.
 Ty hon har följt sin trogne vän.
 I vindens kavor kom följande den:
 Skrifvet var Oth. J. Hjermström.

Lissa N: 34.

Shyri vid Lytisen

S. N: 64.

1ste b.

Han Norris tappre söner och bynnen till en säng
 Om hjältin Gustaf Aoor om Lyonhärens gäng
 De drog genom Tyskland med storm och vapenbragd
 Den Riksrådet har runnit för rövarens skad.

2ora b.

Kung Gustaf Aoor hade en ny krigs sätt upp
 Den kallas om gula krigaten en modig hjältin kropp
 Om Svartskär Kungens kallade den för sin krigsart gerd
 I Polen Byttland Preussen se drog med seger och vänd.

3dje b.

Nu höjes kungens med hög kanonmusik
 I spåren rider kungens framåt mot Österris
 Han höjer flyggen för sin Svartskär Stupet var
 Han ropar följ mig gossar vi göra gärdens för.

4te b.

Med Smålands rinner idar hjält kungen fram i spåren
 Men dessa kan yppa om tappre hjältens gäng
 Två kulan höder tvina en triffar Kungens häst
 Den andra kulan hade i Kungens arm sig fast.

5te b.

Nu kungens män franskornas vattig has blodet rann.

S. N:o 65. Min kungen äger genast ricket framme minna barn.
 Och dessa framme bättas i summe hand annan höi.
 Och tyttarskara waltas med Falkenberg framme för.

Ör. b.

Hon ropar då till kungen jag äg min framme barn.
 Mot kungen skottet lossas mot kungen skottet för.
 Och utaf kungens fötje höi ut af hans Falkenberg.
 Men kungen föll ut sadeln hans kindis i ridd färg.

Ör. b.

I sin granköjt spelas granatens bontra oss.
 Som uti gardets höra stö och förskräckning sprid.
 Men Pappentium förmars frammas i spelas förskräckning.
 Men Pappentium förmars en mur utaf sin här.
 Han petas på Nils Beake för anpa på sin sår.

Ör. b.

Och thid på nytt uppläges de ryffas Wallentheim.
 De höis ropen thalla kurre för Pappentium.
 Och Pappentium frammas i spelas för sin här.
 Wan finns den Swenske kungen som jagas på.

Ör. b.

Men petas på Nils Beake sår finns den Swenske kung.
 Och Pappentium frammas utaf sin herrens häng.
 Med igen hand Stathandoke som tappre skjutet oss.

Den hjärtiga skaran på flykten sig bjer.

S. N: 66.

10. 11. 66.

Nu Wallenstien han trode at byern ändod var.

Han dö en sympisk skåsa så lång man intet var.
Han kunnas, varus, ses, bjer, för denna Tuppens skår.

Den andra svenske linien Knighausen frist fram.

11. 11. 66.

Wijens bera linjen från man till man vi föt.

Framtän kamraten alla till byern alla söst.

Kamraten vi har föjt kungen till oss med komorn gi.

All gälla hinstens sator vi byern i sö till.

12. 11. 66.

Den hjärtiga skaran på flykten sig bjer.

Öj motstånd omra byer, han kuzer blindt omra var.

Men byern oyskjöt varit med hjället kuzens söst.

Om övern gula gardi om svenske kuzens söst.

13. 11. 66.

Foly tusen kämpar på Lytkens stora by.

Om övern gula gardi här fram sin sista by.

Med braki fränt i byn de ligger som de söst.

De Tuppens Norrens söner de kuzen i sö till.

Stuiskripen utaf.

Otto J. Hjornström.

S. N:o 67. W. N:o 35. Skänst. Drag or visa.

1876. b. Du visa jag vilkett gånge i om fiskarna i gästas städer.
 För tredje vidta gör jag ja till det King fler.
 De tycker nu att det är en att lägga till uniformerna.
 Så kan jag fler försöka att tjena krigsmannan.

Lore. b.

Titon är det jag tyckt som fosterlandspjävarna.
 Den det är ganska tråkigt men helt om kränkarna.
 För det för vi till staden gå och vackra fisker hita på.
 Som gärna vill ha sällskap så som om kränkarna.

Boje. b.

För när och en de bröta att dragarna kan vidta till.
 Den detta tycker fiskarna det är till tråkigt till.
 För hade jag dragarna till permission om kränkarna.
 Så hade vi till gästas fisker till till a ledanshet.

Hort. b.

De många fisker gäster för det Augusti ordnad är.
 Och vi skall upp till Gullstaden och kämpa med fisker.
 Men tiden är under för för om man är ju ganska kort.
 Den vi skall aldrig tänka att vi förglömda är.

St. b.

De om vi är komma till mötupplatsen fram i fram.
 De skriva oss rader men tiden är fort.

Sen får vi mest om hämmarin och som ska vi ^{laga} ^{N^o 68} ^{laga} ⁱⁿ.
 Till om i karaker det är ut tryckt lig.

6. v.

Ja många kärleksbref är komna upp till Ljunsky hus.

De kom i tjugo tankar så får vi snart besked!

För vi kör ut med häst och vagn och kunnat besf till alla ma.
 Som komna är från ystad igen vår lilla vän.

7. v.

Om fliskorna och skryta välkomna kom till ystad hus.

De är så länge sedan och höra vid min bröst.

Men ännu har jag ej glömt om glada tankar ut om du.

Aja om jag finge höra om stegen vid min dörr.

8. v.

Men det är mer än fliskorna som önskar oss välkomna hem.

Og Källarmästaren på krygen han tänker ju så här.

Og omme älskar lika bra som fliskorna i ystad sta.

Men kommer med sin flasker och säger kvar så bra.

9. v.

Men det förstår väl inte ut oriska bara hämmarin.

Nj till med lite råttan uppåt en karapin.

Og konjaks flaskan på min vän så ska vi laga förtig.

Li ska vi tömma glaset och pylla om igen.

D. N: 69. Nov. 6.

Ja kammaren skall skötas en gång om någon eller minst
 På länge jag har penninger skall krogen ha förtjänst.
 Ty jag jag inte gläde i vinna så vill jag inte vara tin.
 Ja vartkar hela värdens vara full af brännvin.

11te 6.

Ja när jag lägger i gäspen så lägga då i kistan min.
 En fraska brännvin ja jag tror det passar in.
 Om du på gäspen upp är kinn i loften är ni öra gör.
 Om loften är ni skrifver här brida vinkarna.

12te 6.

Nu slutar jag min visa jag har y mer är fara om.
 Men skall bli vara mera till kända nästa gång.
 Så gjung och skriv nu om man som gjung vill öfjunga kan.
 Rät kringar om gubbar så bara gjung och skriv.

Hälsningar och utaf

Otto J. Svanström.

W. N: 36.

Hälsningar till14^{te} 6.

Om till vil jag gjung på er om ni vill.
 Den handlar om gärdi som jag höra tin.
 Den handlar om kuddetär om försarna till.
 Om inte om flaskor till kinn i förtä

1. b.

Ja här finnes koster som kallas oragor.
 Dämland gossar som ej ger paror.
 De sjunga så glatt om sin bigare tar.
 Om som i arsten det blir någon tar.

2. b.

Arsten om på de för skän ingenting
 Om blott de gå utom godtemplarnas ring.
 Om tar sig en halftid om supen så klät.
 Ty snart är de spara för kommande år.

3. b.

En dag då vi sjöng om tänkte som vi.
 Att sedan så snart de här tockande gå.
 Vi köpte oss biavvin för slantarne på.
 Om omkro det som de kan i första.

4. b.

Om som bly det spår om som bly det dans
 Vi omrade polken vi dansare vras
 Om som bly det slagnade med stenas om grus
 Om som i arsten vi komma bevas.

5. b.

Ja till arsten vi vandra i kr.
 O vi står här Torker om gagnar sin sprö.

S. N: 70

8. N:o 71. Osa' beryantē Schöndorffin och grötan så var.
Han står och väjor är kända par.

7 or. b.

Ja vi vara glada kunnat vara från.
O vi för vi skulle ha önskat med vinn.
Ja kämpas på i ja på vinn och på minn.
Men likväl ha tiger och kunnat kunnat.

8 or. b.

Men om någon så följ på mytt.
För vi kom här till en helvets grott.
Ja genast och rykta en helvets kvin.
Ja och ja i vinn i stället för vin.

9 or. b.

Om mittomgången gå på alla i för kin.
För rytmiska tjerna en helvets stöt.
Han skriver och spårar ja utan vinn.
Här skola dig lära om djäfra kunnat.

10 or. b.

Om till vinsten jag går om igen
Om nu kom här till om en min vinn.
Ja språk förändring i vinsten såll.
För minnas mig igen så om vara ställt.

11te b.

Skäpp jag fick oss det lyode ju så.
 Du var ju det gröna min det fick jag så.
 Om int en arsten jag går nu igen
 Att ta några supor som trippa min vän.

12te b.

Du ord vill jag säga om vart understygde
 Du är några djäflar till kropp och till själ.
 Ja så som vilan de är ju oss.
 Ty de klypa satan i själ och i kropp.

13de b.

Ja här går sergenten så tjocka som vin.
 Du bästa de vet är till yskat att stå.
 En an ströms satan som gått sig en klar.
 Du storig kan glömmas på är oss på oss.

14de b.

Jag tror har att säga min du får vara nog.
 Om ord må ni veta är en klovat krog.
 Att tjena inunder de goda som vin
 Lång går ord som skävar som klunkar till vin.

15de b.

Ni vilja väl kosta min diktarer är.
 Ja det är en goss som likat sig själ.

S. N. 72..

8. N° 73. Som ut ur arsten har sluppit just nytt.
 Ors ger nu till friska oss på sig en kyss.

Stutskrifven utaf O. J. Sjundström.
 Den hussvillen.

W. N° 37.
 1ste b.

Husvill jag icke kring jorden.
 Strängt för mitt hjärta är kyssen.
 Längtan ögar äls flytta.
 Sorgen allena för kvar.

2de b.

Kära som vinden i Norden
 Minniskotigast jag funnit
 Ingent är mitt eget förbrunnit
 Gropen blott allena för kvar.

3de b.

Något skall en gång jag minna.
 Hågen af lidandets smärta.
 Gropen skall gånna mitt hjärta.
 Som du förmådde af mig.

4de b. Kanske en gång skall minnas
 Hvar om förgäten som klagar
 O dessa sällhetens ögar.
 Då som du älskade mig.

St. v. Kungar i naturen min lida.

S. N: 74.

Wisker en skönhetens stämning.

För till din förtroende barm.

Tommas Klagande röst.

St. v.

Döden är bättre än lifet.

Dödsängens skrikart af oss.

Dödsängens toner mig kallas.

Port för lystransens land.

For. v.

Aftning så örrigt om stina.

Aftning i södning förbytes.

Inat utaf graftrumman knyter.

Förigt min krona och kron.

Stämningens utaf. O. H. Hjernström.

W. N: 38.

St. v.

and 10

Afskots visa från Ystad.

Om visa till jag sjunga

Om lika Ystad stut.

Om ossa passera flisor

Om vi ju älskar var. Trulladilla. durr

N:o 73. Lore. b. Ties ystäväs ruste jay ju.
Ar. 1901.

Ora väpning väi vie garou
Jay ju jounst pime.

Loji. b.

Nu kas jag tjemat garou
I tu ars kängan tib.

Nu mallas smart om oagen.

Dä jag här är på.

4 or. b.

Förvit nu ystäv Brogas

Lom fins i känga vie.

Ora ör o pumsta o porten

Ora brännin likasa

5 or. b.

I vora gode rydhas.

Har vi futa många rus.

Ora vora gütteu pirkkan.

Ora ditta utän pirt.

6 or. b. Förvit i höge murar.

Lom står här utän stam.

Där kas jag okasä vandra.

I många hinnan var.

700. b. Den polkade park vi bonora
 Klavarna söndags kvällen.
 Och trappa oss vår fisker.
 Hon är så nöjt om sin.

N: 76:

800. b. Och oss om sin om börjar.
 Musikerna går med klän.
 Och filmerna med jag väpna
 Janssen om förnöjt.

900. b. När klavarna om till elva.
 Då är ju oss om slut.
 Då följer vi vår fisker.
 Den kommer ut om guller.

1000. b. Vi inom övriga träna.
 Och om till söndags vi går
 Klavarna även hjerta klavarna.
 För varje klav om för.

1100. b. Farväl i Götav fisker
 Nu arera vi från er.
 Högsta för om många klavarna
 Som vi har gått af er.

1200. b. Och nu är tiden inom
 Att tages oss om klavarna.
 Då följer vi vår fisker.
 Och tages oss om klavarna.

N:o 77. 130. b. Har någon lust att veta.
Huru vitan tillställs här.

Se på den de en förr.
Som hvar skänkt drömmen. Trängde hvar.
Hutskrifom står Otto H. Hjarnström.
Datorin.

W. N:o 34.
130. b. Dammur.

Sj vilt du kan mig så för du tar mig.
Allt hvad jag äger det har jag på mig.
Om du ska vara min vän lilla.
Så skall du tige när jag är full.

Huru.

Jag vill ej ha dig om än jag fick dig.
Jag vill ej vara din vän lilla.
Du skall tige när du är full.
Om du än äger mig än du kan gå dig

D.

Ja om du är så vild
Du skall om löst på kvinnans när du skall skura.
För plöjans hänger som en kändis.
Om någon vitan som en kappstus.

H.

Ja om du skall säga mig en viss grimm.

För du kan ju se hur sanna
 Om en blott med kärskinn
 Om en klorna skall vändas in.

D.

Kristoffers Maria är gälfra asen.
 Hon tockas näsan på Karlaren.
 Hon pingsar loppet hon vägrar löss.
 Hon tuggar totok som äter smus.
 Skutkrigens väg Otto J. Hjarnström.

W. N: 40.

1 Ste. 1.

Charlotta.

Den förste gång jag kände dig.
 Af kärleks djupa koral.
 Det var när som du kände.
 Charlottē min hjärta stak.
 Jag redigt kan begra
 Om kärleken var ren.
 Om i min kärleksgas.
 Jag sjöng vid minnas sken
 Charlottē Charlottē Charlottē.
 Du som glöde mig skänkt många gång.
 Charlottē Charlottē Charlottē
 Dig jag ämnar en flögande sang.

N° 79 Lora b. Jag böjer utmärkt bunden
 Jag var omkring.
 Ut i den Mars vatten.
 Vid Cyderens ring.
 För herrans klara vatten
 För kommande på väg.
 Ja till och med katun.
 Jag trädde min spång.

Sofie b.

Min ark Charlotte från sängen
 Gjorde ty så en kvinna.
 Jag stod i mitt balkong
 Och gick så glad och sän.
 Jag hade sin vattenkanna
 Och kände mig som blå.
 Du kom mig i ett spång
 Jag gick fast vid till slut.

H. b. 1.

Min om du en gång skulle mista.
 För mig alla tusen ägar
 Och om min krog om sista.
 Jag var ändå hoppig kvar.
 Och kände i bland sör.

Du fins ju Lotta Koss.

N° 80

Som glädje jag beror
Med ämnen min ropans
Charotta Charotta Charotta.

Den som mig glädje har skänkt många gång.
Charotta Charotta Charotta

Dig jag sjungas min glöden och sång.
Svenskvisan utaf
O. H. Hjermström.

W. N. 41.

1ste b.Kristianstads. visa.

Om visa vil jag sjunga som jag riktar har.
När som jag så i fängslat tilli Kristianstads stad.
Den är så inkur riktar och skrifter som den som.
Som Mauritz Nilsson Kanavik det är min bästa namn
2de b.

Hag hälsad bly i hummit som jag i år.
Den sager min jag roge den i min minne står.
Hag kom från skona borby den rög som hummit går.
Hag gästade hos en flicka som Olin hette hon.
3de b.

Hag afklätt så vid bodde så luga mig en klar.
Kontskap med Mrs Sjögren till namnet var min far.

8. 11. Nu vara list vi sutta slaga vörum hastigt upp.
In stäta 3 poliser i vörsta Gassan.
4. 6.

Här har vi Ask de sade kom följ med oss i kväl.
Till staden Kristianstad där får du to i säll.
Vid oss ord om en revolution drager fram.
Här gagnar motståndet föga, du ser du sade man.
5. 6.

Faz bli beaktad med bjuer och frid ifrån minn hem.
Öran vämmor och anköriga de tänkte jag på om.
Med smärta du jag rista till ossa fängelset.
O älskade kamrater skalle jag y mel på se.
6. 6.

Faz många gånger tänkte vad om jag skulle på.
När omman den upplästes så lytte den ju så.
För skammen att förinnan hörd omkarnas fiska ord
Oli är om tvanna månader de stalle de i minn bröst.
7. 6.

Faz sitta nu i fängelset i en förbrytare.
Gud höra om jag kans kras sol på se.
Faz dagar äro länge och nätter lit kare.
Allt sitta inrymdad de kans vi väl frästa.

8 or. 1.

M. S. L.

Två flickor har jag närat om om jag kär.
Nu sitter hon och gråter för mig om sitt lefvär.
Men det är intet rätt än hon liva skall orätt.
Det har hon ej förjehat du vet jag all för vät.

9 de 2.

Nu steln jag min visa om så minlilla stung.
Ty sorg och liddamheter mig föjer ordens lang.
Att sitta innespärad vet är ej nödvär.
Om sark från hjärtat smygges allt om jag vore fri.

Blustskrifven utaf.
Otto H. Th. Arnström.
Frank morgon för kvällen.

W. N: 43.

18 de 1.

Wid skänke sargens rigning jag tog.
Längt tott ipån kommet om förtvå jag drog.
För tjens minn kronung och pådömsverand.
Ost lättvinnigt tog jag tid byer och band.

2 or. 1.

Jag drönde om krigarens kärliga tott.
Men om om sörrensar se pyöde så post.
Jag vis kar mig sedan långt till krigsfrån.
Längt uter hand höjnas justande om.

N: 83. Soje. 1.

Om någon annan man länge ej säga sig för.
 Omis klackas från världen som för.
 Med för skall man upp om strömmen sin ring.
 Om roten till cyklen i flygande spring.

4. d. 2.

Nu skrypa ut förste skall brukas med för.
 Man ofta till skammar de minnande nit.
 Då ryter koptalen rykta nu gå.
 Strax trjas de skrypa om förste an gå.

5. d. 7.

Se här vi bökning och föring också.
 Om kunnarna spalka om till och stå.
 Ja som nu vi kunnas de gör de gå.
 Gud beror kunnig vi skriva de gå.

6. d. 2.

Höger om muren nu kunnandovordet höis.
 Upp i kunnas nu den vi för.
 Hög ja uten höis kunnandovordet höis.
 Som ljuder gottas och vilken de smul.

7. d. 2.

Ja vilken var kunnandovordet som kunnandovordet.
 Dets kan de ej hjälpas ut om ej blis för.

Nu gammalstämman skall gå om goda. N: 84.

Tränke den stämman som stämman sin smidighet har fått.
8 de 7.

Vi hoppa om för livet som i en krus.

Tin vänster + höger så skinnas sin lura.

I hand i hand takt vi kunnat fasa ner.

De får vi en vimpel till intresse för.

9 de 8.

Nu timman är slutad vi uppstättat står.

Och som med krusen nu glada vi går.

Och taga skinnens och stöplarna går.

Och med en till stämman så tulla vi går.

10 de 9.

Vi hästerna tulla med yxor och gått.

Till rida så är ju intet för oss.

Nu ändligt vi kungat i sadeln oss upp.

De stücken häststämman af i galopp.

11 de 10.

Nu ändligt vi stämman vi kan avsluta af.

Och kyst underjorden som lytt oss gått.

Nu kilar i kapp man med hästen in stund.

Som lustigt man krossa kring ridstämman rund.

N:o 84. 13de b. De stultigt kan stanna vi få kororn fast
 Men du är i ben och i knäna som så smärta.
 Dock måste man med fast i sadeln upp.
 Om glömmen sin vana och viktande kropp.
 13de b.

Vi vara äron som vi tär ut här.
 Du är i du bida jag stigen höra.
 Om just när vi håll jag i skapade try.
 Med spring utur sadeln skan man föra du.
 14de b.

Men tror vi på marken som stanna vi får.
 Att vi du så här i vid gaterna får.
 Med ett spring skan man sitta i sadeln upp.
 Om också man byter båd vana och kropp.
 15de b.

När liktionen är slut så får vi föra in.
 Sen hästen skan guidas af stjärnan här.
 Try kan skan ju vara båd lockat och vana.
 På bida koppar på ryggen och på ben.
 Skrifven utaf
 Otto J. Hjernerström.

W. N:o 43. 10de Den Tredjande.

N:o 96.

Hog minns den dag då jag förtograt blev.
 Då var en dag strax invid julstid.
 Jag var alorig och så soligt någon gång.
 Vi dansade till hela hela natten lång.

2de. b.

Min flicka var den vackraste i byn.
 Hennes kinder var vita ja vita som vita snön.
 En liten ans hon bar på bröstet kind
 Hon var så vild så vild som en jungfru.

3de. b.

Hon hade knäppt fyra gållor in.
 Förrän hon stod uti sin ungdoms år.
 Jag var ej mycket om en äldre jag.
 Men kärlek växte liko en dag för dag.

4de. b.

Jag minns den första januari dag.
 Då solen sedan högt på himlen var.
 Jag kände mig som giva till flitkans barn.
 Jag apsked skulle säga af minn vär.

5de. b.

Min rumm varade ju hela den.
 Än tröskt hinner var jag allgi sovj.

Om Om

N: 87. Men om tåglå kan jag inte mig till.
Hog skulle jag mig ut på ocean.

Öst. b.
I trampa är på tjorn jag uti klag.
Om till min om jag upphörligt skryg.
Om tryg & på tryg jag fick uti vasa kamm.
Hon skryg kom snart kom kolla i min famn.

J. o. d.
Hog hade just tänkt på att resa hem.
Om jag mig med min utvalda vän.
Men uti klag ändring uti saken uti.
Hog fick uti tryg med vart försyning på

Öst. b.
Hog öppnade och läste denna tryg.
N: Man vil tänka huru om jag klag.
När klag uti denna tidning innetas
Att tillä vänner uti jag uti vasa.

J. o. d.
Nu vil jag säga afsked af min hem.
För jag skulle ensam gå för en bli alen.
Om vänner om min kulla tagna vän.
Som vider nu hos jag i himmelen...

So. N.
P.
P.
A.
W. N.
L.
T.
D.
Lor.
J.
Lor.
A.
A.
O.
G.
H.
F.
K.
L.
H.
M.

500. Nu vill jag skicka till min lilla säng.
 O jag ska vara hem för sista gång.
 Den så g den gräs och blåa blommorna för.
 Ann med en lit. bejvare kanner jord.
 Ansträngs ut.

N° 89:

Otto J. Ahnström.

W. N° 44 1. St. 1. Fjätt Säng:

När novens ovän hotar oss kanna oss till skit.
 De smutas vår armar så kanna vi hjärtans lit.
 I hvar rumor här den stä riktar på mans sovit.
 Du beqvad tillvot arar mitt namn en ytt värd.

200. b. :: Hans' Hans' fannit i jonas blä ::

I fjätt har lustigt biter på lif och det en lra.
 Som äta hjärtan göder som kanna säng och stid.
 Än stark i motgång vare i skidren känd och kuu.
 Om aring sky en fira var gunging lra skua.

300. b. :: - - - - - ::

I skog och bus så kanna med klung af jagarhorn.
 Friskt med i höstet vatten och säkert är vårt horn.
 Horn funder g min i gäst till su.
 Din undergång vi vinn nu om i mot oju.

400. b. :: - - - - - ::

När skit var kanna gunga utur kanna kanna gunga.

N: 89. Den hög och vaka gunges inunder rots och rann.

Di klinga i mid vanden en vissig segusung

Den stundom hysnas vaktorn för ljordvinnans gång

3te. v.

Den söt på segersvanden ~~från minsta bygda gård~~ ^{den höga vatten står.}

Di Den ljunga på segersvanden från minsta bygda gård

Di vandra i tåvaka hem till vår ägda jord

Är löva för en miska för präkaten i nord

Stalli Stalli framme i jorden stå.

Stutskripen uss.

Otto J. Sparvström.

W. N: 48. 1te. v. Sjönans äppelstammas.

Nu stann vi ankarna lyfta från färdan.

Seglen hvar högt upp i toppen.

Den högt på masterna urid knoppens

Lojas minnplan i glada loygen.

Nu från min fadermestard jag går.

Med i omitt hjerta kärleksas.

2de. v.

Är det en häjrt tärna säger

Är jag omitt hjerta säger her.

Är jag omitt hjerta säger.

Är jag omitt hjerta säger.

Blin o Blin glöm mig.
Uppå min blå färliga stiz.

30.1.1.

Skulle än kitta jagunze från höjden.
Färsande höjer på igon bord.

Skulle jag dock på färdens äga som höjden.
Att du beständigt står fast vid sin ord.

När jag på färdens ider frammit.
På min blå färliga stiz.

40.1.1.

När vi till Skapstadens kunnit antända.
Länder jag till till min älskade när.
Blott för en kärlekens låga uppstända.

Se en den i ena stokena och så.
Kan du mig glömma Blin o stiz.
Uppå min blå färliga stiz.

50.1.1.

Låt i hoppets ankarkätting i vinda.
Här till din kärleks fasthet min min.

När stannar ägla till i sin sista.
Längs vi som kommande igen.

När jag skall komma åter till dig.
I från min blå färliga stiz.

N:o 91. 6. d. Skänk din trohet mot mig och minsta.

Torsten jag minnas min fästningsland.

Skänk från oss flickor jag rika.

Skänka är kapot bid kiska och kassa.

Jag vill ej tes det, älska och säga.

Uppå min blåa färdiga väg.

7. d. 7.

Färdig min älska om tänkas jag kamma.

Jag vill ej tes det, älska och säga.

Torsten i tankarna sig uti fästningen.

Skänk jag vill ej tes det, älska och säga.

Bingus på fingret till jag för sig.

Uppå min blåa färdiga väg.

8. d. 1.

Färdig och älska om tänkas jag kamma.

Skänk jag vill ej tes det, älska och säga.

Jag vill ej tes det, älska och säga.

Torsten i tankarna sig uti fästningen.

Skänk jag vill ej tes det, älska och säga.

Uppå min blåa färdiga väg.

Skänk jag vill ej tes det, älska och säga. Otto J. Hjornström

W. N.
M. B.
K.
K.
K.
L.
M.
S.
H.
K.
W.
J.
J.
M.
O.
H.
L.
L.
L.
B.

W. N. 46.

Training System.

N. 42.

1ste. d. Lilla Emma gick på skolan här och höll sig i sin
Lofjande sin tillitlighet som på grundens Rulla satte.
Hon talte med sig själv stämmer lilla Emma ropen du är
Hon du görde sin skolan Emma kommer du mig i igen.

2de. b.

Min du i den gade liden uti stans Hornsten lund.
Hur du uti det rummet ströket med sin lilla sammite
Hörde Emma du i den du som här mig igen.
Vi är jag af saknad gader jag har ingen barnstans vän.

3de. b.

Jag kan i dockorna sira, just jag sitter här och gull.
Jag kan i kranorna sira just af kranen jag har samma ful.
Haren är ju här på kullen där en nyfidd ros mot mig här.
Om du är så kallt uppå mulden käre systen kom jag till här.

4de. b.

De som lilla Emma talte polka här på lilla by.
Liden är en skifras med en ipan spänstkransad skog.
I gärdens himlakraften du höga sätter med kross på.
Lilla Emma lyfter sin ögon liden är en ängel sade du.

5de. b.

Jag har i i svarta molnen jag i himlens sades här.
Bättre sänger än uppå kullen bättre liden liden här.

N: 93. Bättre vingar bättre tonar än ena skogens fåglar de stå.
De äro klarare än solen och än stjärnorna de stå.

Skärskrifven utaf J. Hjornström.

W. N: 47.

Tor vinnars iden.
1sta. f. Hon var på klippan af sin öre stamben.
För henne ordlig ommen låg

Den bästa gummor stötte hon vid kanten.

Om oföreligt omöjligt ord sig.

2da. b.

Hon var så ung så skön jemväl i våren.

Med hvarla ögon öron är där af guld.

Linien lik i Nordens kosta väder.

Så gaf hon var så blaz så oskuldsfull.

3de. b.

När morgons duns första strålar flinkete.

På återans steg hon var på klippan öste.

Hon sig där många gång var sol sig kändes.

Om många gaf fetsamiskt brennvaran.

4de. b.

Hon öste sinna vi vitter te här uti.

Önskan fåga lik vid böjan stå.

Den kind är till de stannar kalle stämte.

de st.

Kann in kan kommen ja ej för ända. N: 94.
5te. v.

Din lute hänger stum på bruna strängen.
Din mygla vinnas som din fogel gör.
För häd sin tung utöver fitt och ängar.
Lyng är du kan ja mig att sjunga för.

6te. v.

anden.

Men stjernan lag om vinkade med handen.
Först jag kan ej komma moten här.
För högen kan tin is vid stranden fäst
Di finner se mig ikke längre här.

7de. v.

För du jag stände samma natt kan varit.
Att jag med honom på de parting stot.
Stann i fäst moten varit länge dagar.
Bakom en motvåg stann sakt i blod.

8de. v.

anden.

Han stöt sig till mitt bröst och tärns smaga.
För min minna ögon fästän minnen lag.
Di sig kan två vita foglar gogo
Linet anteväsen omkring skynnet lag.

9de. v.

På lute ringar se framför strängen.

9. 11. 7 rida kristen jagande krossarna;
Jag opptar dockan till a fygda vora.
De äro minna burskaps sode barn.

10. 11. 6.

De fygda vore utifran rida krossar.
Lika gode änglar ärova utaf Gud.
Om om en skilys frän mig vore räntes med i gressen.
Så skiltes en af dem till mig med bud.

11. 11. 6.

Här jag med rida min min tiv i krossarna.
Förut min älskade och gräij mer.
Hus vore iden rida här i världen.
Vi räntas ju till till hos Gud i himmel.

12. 11. 6.

Här kyste mig min krossar vore krossen krossarna.
På blotta krossar från min dröm vore dröm.
Lika mördarvården vore min dröm förtomman.
7 krossar vore jag utans vore främ.

13. 11. 6.

De möder stäpse vore jag krossar vid skantarna.
Om en med vore vore vore krossar förtomman.
För en krossar från här till is vid skantarna.
Här krossar vore krossar vore vore krossar.

14te d. Om verna sin kommande jämsinnar. N° 96.

Om de blev stå kallt vid Morns gård.

Blottade sigarna i stens kunnar.

Om Bussens språkade vid spissens häll.

15te d.

Den sköplad var i lindens fjäring vorden.

Var blomman ryktas bort af nordens vind.

I vita flockar trons flög igen jorden.

Men vintern var lika Annas kind.

16te d.

Hon grät i mer med tårpart öga hon så.

På mammorvorden i en örlig gräs.

Den gurna vildens bydde kunnat föga.

Stod vilt hon vil om för glädje af.

17te d.

Dei blev så lugnt så märkt i kunnar sinna.

Dei drömmande kom vid sin stänka stä.

Om lig var stugan till blev kallt drinna.

Hon gick sig ut en mörk novembermån.

18te d.

Hon såte sig på klippans invid stunden.

Den förr hon såttit var så många gång.

Den trilla grannen stötte hon i kunden.

N: 97. Den bymde till nordavindens sang.
19de. b.

En annan tjärna ibland mellan städerna.
Hon suckade och såg sin lida stjärna.
Då var det skummigt med vatten stänkta.
Och stömmen röt med ökad energi.

20de. b.

Var du en stäm som ögat hon upplyfte.
En fågel kom i snöskitt fjäderstäm.
Till kungad till till kungens öra tryckt.
Och viskade sin älskeling en hos Gud.

21ste. b.

Han bröder mig så här dig budskap bringa.
Med andas fasa hon i garan sprida.
Och fiskens flög förbi på lilla ringar.
Och vändt lik den snöskitt vinterstäm.

22de. b.

Han tokom bröda under vid himla vinden.
Till minnen bymde till stömmen hört.
Och af snöskitt kartas vid ständens.
Då kallade lik till intill jungfruns föt.

23de. b.

Och minnen sken upp till den stora rumna.

Den god som varit bruten ögon var.

Men Högskolan var ändå lika bra.

Men veta nog huru som det står på.

24 de. v.

Hans sjukdom intill hans bröst och tårar rinner.

Är vaken likt på tårar i tårar tar.

Om honom tyngs emot hans de bunnar.

Förjaget stannar i det som är igen.

25 de. v.

De bit för hans rinner en blodström mot.

På som raka purpura igen stannar.

På en tid av roter hade som sig mot.

Med pannan stöd emot sin dröjnings bit.

26 de. v.

Hon had och kaster hennes fötter bitas.

De mästaren på birstörelse är äls.

De hennes djär och hans till hennes fötter.

Om morgonsolen sken på hennes liv.

27 de. v. Men hade den i samma graf vid stunden.

Med den hembyggs vildskänkta lag.

Om hennes som till den ännu se i stunden.

De bita ungas snart förglömde graf.

Sturkryggen utaf O. G. J. Hjuström.

N: 99 W. N: 48. Axel och Lilla.

1. K. 1. Blundt förunt. de skona te rissa lundar sin.
 Ung Axel med sin Lilla vi en sommardag.
 Där språkades om kärlek som första sagan frigt.
 De lyckans och den glädste uppå sin midtvejs högt.
 2. or. 1.

Den naturen för Lilla var lika lång som tung,
 Sin allskade hon smaka sin höst hon skata lund.
 Inten sin trogna hjerta och kord med sorgen själ.
 Färdar i manstams stränder min allskade färdar.
 3. or. 1.

Från Norden från Norden min fader höst mig tar.
 Till Californiens stränder i morgondag han far.
 När kärlek sin kan spåja förhänge en sin höst.
 Om som som tar af hövern ej ännu vara höst.
 4. or. 1.

Färdar de färdar de min lundar ha sin gård.
 Den som som jag vid kinnvanden är i sin fader värd.
 Vid stränderna när jag lyra vid kaput vilde jag de.
 Men aldrig när jag sika min älla lundar när.
 5. or. 1.

På stränderna i länge jag tänker i stamma de.
 Jag längtar till den kinnvanden till Norden stamma gå.

Di vi jag kiska mer på jorden varje kväll. N: 100.
Om jag är skam mitt hjerta om kista min är sin.

8. 10. 1.

Om vinden som jätt är skugg på blånadens kag.
På du om sköna kista i min marit skuggen bar.
På stranden låg mig Axel om kvad med ryggen gjel.
Förvål förvål min älskade min kista förvål.

9. 10. 2.

Min kista denna min minnes efterstund.
Vi sin nya kumstund vi var en löpik kumst.
Di sigt kom sin Axel som in i vreden bar.
Vi skulle som sörppa denna stanna kvar.

10. 10. 1.

Min jorden om solen de rullar sina klöt.
Om dussit nya viden på minniskens smöt.
Min kistas fader kallas sin dotter till sig in.
Har ligger på sin riddstöt försväl är hans min.

11. 10. 1.

Hör kista min dotter om min älskade på jord.
Min sammat höjer vaken för stollstet uti nord.
Di vi hjerta sig jag vällat förkastat Axel är.
Ack om han här kista voss jag kallas honom kår.

N:101. 10 de. 1. I Tala va va' hore sig guttan satera med.
 An valmet uti gassan hand kanda hjarta ved.
 Han dog om mid i gassan han lader ensom kort.
 Man ofersjippen kanda gissa till sin lifsa fort.
 11 de. 1.

På stranden en afton i solen bränd var.
 Sin ämne skina kanda uti sin lifsa var.
 Han tänkte på sin Axel som än i Norden var.
 Om kanda tog den skänk uti sin skänkstämman.
 12 de. 1.

Om minnen som gylla sin lifsa upp en gång.
 Om fransiska jungfruens kanda en gylling smitt om ^{var}
 Han i sin famn min skina förskut i enig jag var.
 Din kärlek som mig tillföt sin bild i kända var.
 13 de. 1.

Din Axel sin Axel han vinkade jag är.
 Från Norden har jag varit du är min hjerta kär.
 På Nordens städer äro jag mera i lifsa var.
 Sin kanda gissa kanda en kanda gissan var.
 14 de. 1.

Hon Axel kom. Axel kom kanda kanda min kanda.
 An kanda sken kanda sig gissa du är min hjerta kär.
 O kanda du sken du kanda på gissan.

Din ära vil jag vilja följa högt o sära ord. N: 102.

13 de. i.

Om ordet som bliva på gummurörigen lig.
På älskarnas i hundens hos liten amon sig.
Hur rosentäppan smaka har fäntag godas till.
Hur brage nordens lönn som en gång varit kär.

16 de. b.

Hos stranden anbragt hött älskarn endast han.
Hä amon till sinna spara i Torrens kan minnas.
I grotten till tråpet syas Axel brödet stå.
Din kärlek för sin trohet i sällna kärlek till.
Hälskipen uti Otto. J. Sjunström

- W. N: 49

14 de. b. Wänerdalen visa

Du vinkas i den stilla dalen korn vinkas till.
Du är ett slag uti rikterzalen till kärlek är.
Nj kärlek stannat tytt fjäden är.
Du är vil ennat som vinkas till.

20 de. b.

In humpen säu med en korn i kärlek vid rippertäck.
Som anget med som en ord en kärlek i kärlek.
Hos kärlek fogar min säu till kärlek.
Så kärlek är skogen korn korn en gång.

N:o 103. 30p. 1. Du vakas i den stilla viken krossen står.
 Du ä vid dagens rök i alen till jorden när.
 Nij dagens till i enken så som jorden stannar.
 Krossen vakas till.

4 te. 1.

En yngling invars fängelsemuren i närheten står.
 Han vakas ut omkring naturen ljus enken står.
 Jag kommer. Hvar man när till Gud.
 Det hörs vara hörs är min brud.

3 te. 1.

Den yngre ynglingen står i byn på Fästningen
 Den rymmen i den stilla viken hos den av steg.
 När varen krossen på krossen står.
 Det hörs utas de minns till.

Swedishman utaf. Oth. J. Hjornström.

Wolmatis för N:o 27. vid 10. Skv.
 af Gar. W. Ustad

- Visa N° 1. Krigarvisa =.   Visa N° 24. Kärleksvisa N° 107.
 " N° 2. Krigare visa =.   " N° 25. Skatman och Tjuevög =.
 " N° 3. Apostolens visa =. D. 4.   " N° 26. Axel och Klara =.
 " N° 4. Fröken Agnes =. H. 6.   " N° 27. Kärlekens dömmare =.
 " N° 5. Fröken Agnes kärleks visa =.   " N° 28. Bonnymission =.
 " N° 6. På ynglings visa =.   " N° 29. Boais Tjuevs upskottsång =.
 " N° 7. Edwin och Emma =.   " N° 30. Alberts Wilhelms förklaring =.
 " N° 8. De binnande skeppet =.   " N° 31. Fångens klagan =.
 " N° 9. Kärleksvisa =.   " N° 32. Krigare visa =.
 " N° 10. Sjömanns visa =.   " N° 33. Den sorgnas klagan =.
 " N° 11. Krigare visa =.   " N° 34. Klara vid Lyttan =.
 " N° 12. Skeppet Albertina =.   " N° 35. Skinkts Dragon visa =.
 " N° 13. Tors klagan =.   " N° 36. Krigare visa =.
 " N° 14. Ostron fiskan =.   " N° 37. Den hussilla =.
 " N° 15. Alfred och Aphiloa =.   " N° 38. Afstads visa från Jöted =.
 " N° 16. Ballare visa =.   " N° 39. Dulvins =.
 " N° 17. Ballare visa =.   " N° 40. Charlotta =.
 " N° 18. Ballare visa =.   " N° 41. Kristianstads visa =.
 " N° 19. Amerika visa =.   " N° 42. Finnmarks två kvinnor =.
 " N° 20. Lyontbruden =.   " N° 43. Den Trappan =.
 " N° 21. Kärlig och skön =.   " N° 44. Fält sång =.
 " N° 22. Björkens hemlighet =.   " N° 45. Sjömanns upskottsvisa =.
 " N° 23. Kärleksvisa =.   " N° 46. Trilling vid Lyttan =.

Nº 105. Wina N: 47. For rissum idem.

Wina N: 48. Axel von Litten.

Wina N: 49. Wijnroden van bita.

Ant.

Sten

Le
sta
slay

N^o: 106.

Denne bok tillhör Gustaf W. Holm.
Resentår För N^o: 11. Vid. 10. Sko.

Ap. Kar. N.

Göteborg

Leff lygghet och säll möte gubben i kvällen,
och är som en fygare eller bida på ett som som reser sig alla
slags ande. Sen är en bida med en sorgensvärde i sig.

N: 107

Minns du att gadt dig bekära och må söra
 dig hålla i ära må glädje du på uti tiden uti
 sätthet som den är för tiden. 10.

Lider komma tiden far. Låt oss alltid vänner
 vara uti oss alltid såsom nu må du bli mer frä.
 Let licklig och säll från morgon till kväll
 tills vi träffas igen. 12.

När du uppå lifvets stieg finner en förjät mig
 så bryt den af och läs in den alldrig vill jag
 glömma dig må du alltid minnas mig vänner
 uti glädjens dar vänner då blott sorg som
 Lifvets frädje och lifvets lycka söker jag med
 dig igen sorg min själ skall bryta blott
 jag vet du älskar mig. 14.

Jungfruens kende var så värd den dig
 tyvar och inskar hat vakt på din väg och se
 hvart du går och se hvitka blommar du plöcker.
 15.

Blott den kan glömma gamla vänner som
 Trost budet icke kan uti tilliggen väner
 glömma kan af den svett väner varit
 som-
 16

W. Kortvers.

N:o 118.

Glädjens är en fogel vännen är en ros rosen
kan du glömma glädjen flyr sin kos.

En liten blomma när du får jag vet att du dess
språk förstår och säkert visslar hon till dig
föjät ej mig.

Sticka du som står i våren byttad utaf gossar
vår tag i dag du får ären byllning
utaf mig också.

På detta lilla blad en hälsning från mig
tag dej lycklig nöjd och glad.

Vår lycklig bli din lifvads bana må sällhet
skänkas dig och sen en ända önska blott
till sist föjät ej mig. 6.

Du lilla kort och och pinne vägen fram
till min åskninghem hälsa henne varmt
och ömt att jag henne inte glömt.

Lång är vintern kort är våren snabbt försinna
ungdomsåren gläds åt lifst som jag fått njut
nen dock med sans och måttat.

Till afstund i skåp mig så väl byt mig
och vännen mig hälsat mig var.

N: 103.

Nyhortsvers.

Att bryta vyer och fantisera det kan jag
 annat än trefligt bli och vara nu i hast
 så här, du lilla sötnos jag har dig här.
 Jag uti världen har ²farit hos dig här jag
 och varit du min lilla älskade vän vi skola
 träffas snart igen ³.

Du min lilla söta kara vän aldrig skall
 vi skiljas än liksom näppter galen sina drillar
 så så städse du i min tankar gå.
 Jag vet ett land här uppi jorden som jag
 vill bekänna med de orden att liksom
 aprens vita ros så är min kärlek till dig
 lika stor. ⁵

Uti nattens tysta timmar har då min tanke
 dit där du efter dagens möder uppi bädden
 kvilar lyft drömmar då om flyda dagar
 och om kommande behag om den dag vi skola
 knyta evigt vänskapstavel.

Lej lycklig bli snäll motta yulle ni i kväll ⁷

Su ved från mig till dig. Lej lycklig glöm ej mig. ⁸

O låt ej tiden hand sno massa öfver minnen och
 slita vänskapständer som knöts af unga sinnen.

Att en vacker flicka skåda på och henne icke
 kyssa våga är som vid en källa stå och nödgas
 lämna törstens plåga. ¹⁰

Som en eld och som ett väder som en tanke som
 en dröm som en bro af tunna bräder brytes af den
 minsta ström som en glöd bland trä och massa
 som en grästa ibland knut så är kärleken hos
 flickor tändes fort men slöckas ut. ¹¹

Hulda flickan skön och öm dagens tanke nattens
 dröm fast är vännen som skrifvet orden
 liksom klippan uti norden.

En liten blomma nu du får ju vet att du dess yrå
 för står och säkert kvisslar hon till dig förgtöm gny. ¹²

Ålsningar varma många och kära sänder
 jag dig så många du kan bära att min vers ej
 blifver lång du må ej illa tycka men jag önskar
 dig ett smottet och omöjlig tycka. ¹³

Lyckan kommer lyckan ger lyckligheten som får
 tiden komma till följande låt oss alltid vinnas
 en a låt oss alltid så om nu liksom när du blir en flicka. ¹⁴

A^o 1/15

Lif lycklig och säll från morgon till kväll
 till vi träffas igen. 17

När du upprå lifvets dig finner en förjät
 mig så byt den af och läs in dess en vänlig
 hälsning från en vän.

Lifvets fröjd och lifvets lycka söker jag med
 dig ingen sorg min själ skall trycka blott
 jag vet du älskar mig. 18

Alldrig vill jag glömma dig må du alltid
 minnas mig vänner uti glädjen där vänska
 då blott sorg står kvar. 20

När du friar så var uppriktig och när
 du tatar så var försiktig och när du reser
 långt från mig så tänk på vännen som
 vill då för dig. 21

Mitte gossar kring dig svava och af
 kärlek omfamna dig och du så väl
 inte bäfvar när dessa kringringa dig
 jag önskar dig lycklig glädje och fröjd
 i alla dina kommande dagar o må du
 hållas så säll och fönöjd så länge
 som lifvet det varar. 22

Gad framtid vill jag önska dig och

N:o 1189

och lycka på din lefnadslig och glädje vällust
fröjd och frid uti din hela lefnadstid.

Om du härkans gäfvna ²⁴ få om du lyckan
följa hennes stjärna för dig gå och sig bland
moln ej döja. ²⁵

Kärlek lycka & glas de går bort i kras.
Och kärlek gifver man ²⁶ bort uti hjärta af vänskap
gifver man bort sin hand. ²⁷

Kan någon större salthet råda något
lyftigare än uti fliskens ögon skåda tjufva
rena kärleken lyftigare är ändå ett sin
älskarinna för ²⁸

En hjärtlig hälsning och tack för senast den
som detta skrifvet du gissar gerast.

Må aftontäget för min hälsning glad
till dig må morgontäget säga om ditt
hjärta står för mig. ²⁹ 30,

Jag dig önskar med dessa orden all möjlig
lycka uppå denna jorden en liten sluga och
en bogen när kanske du redan har färdt den.

Om min lilla kärna ³¹ hör min ömna bön
blif min lefnadstärna och min ömna.

En
Lyckan

Krigarvisa Krigarvisa. Frostvisa
 Kroken Enges
 Kroken Enges kärleksvisa
 En ynglingsvisa
 Edwin och Emma
 Det brinnande steppet
 Kärleksvisa Kroken et malia
 Jömansvisa Skallborgvisa
 Krigarvisa Draganvisa
 Steppet Albertina
 Idas hogan Rättsmannen
 Östronflickan Kroken madigan
 Tatibisten Alfred och artilda
 Rallarvisa Rallarvisa Rallarvisa
 Amerikavisa Militärvisa
 Krigarvisa Kärleksvisa
 Kristianstadsvisa
 Den trotfnade
 Tvillingysterna
 Två vänners öden
 Tret och tilda
 Skärgårdsflickan
 Emma och Karl

Lennart Tillhörn

Albat

Dragonen Gustaf

Wilhelm Holm

Sya Kasärneri

Stad

1279.

V1:774